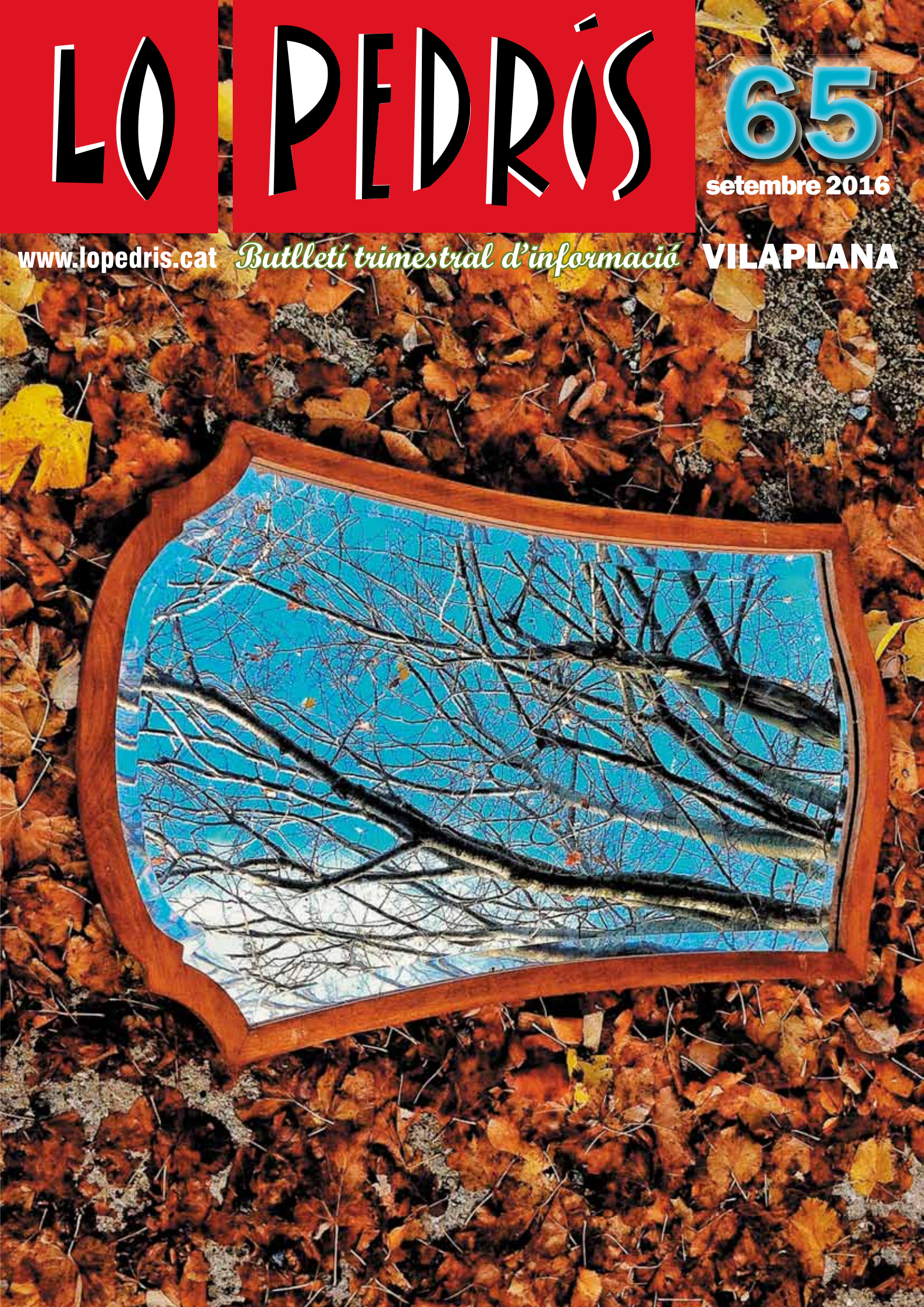
LO PEDRÍS

65
setembre 2016

www.lopedris.cat *Butlletí trimestral d'informació* VILAPLANA

LO PEDRÍS

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Montse Cabré
Montse Ferré
Josep Huguet
Jordi Mariné
Teresa Serra
Dolors Sentís
Josep de Las Heras
Josep M. Garcia
Hilari Juanpere
Josep Mestre
Mei Salvat
Roser Queralt

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Premsa on-line

Raquel Virgili
Laura Aragonés

Col·laboradors

Maria Mestre
Núria Ferré
Carme Abelló
Maria Bigorra
Paquita Tost
Un testimoni anònim de l'aparició és
Pseudònim de: F. Mariné

Portada

Enric Guim

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars
Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:
Làmina 49 - Carrer Nou
Foto cedida per Lluís Llorenç

Editorial

■ La redacció

Octubre, mes de la Festa Major de Vilaplana i final de l'època de la collita d'avellanes. Dies de festa i celebració: la collita al sac, ben lligat i al magatzem…..bé, això si no tens la desgràcia de que algú et robi la feina de tot l'any.

Quants de vosaltres no us heu trobat que en els ametllers ja no hi havia les ametlles, o bé que algú ja havia plegat les avellanes abans que vosaltres?

Són èpoques difícils, en les que hi ha gent que s'arrisca a passar-se hores plegant avellanes o collint ametlles, en trossos que no són seus.

Tot això pot ser que sigui per misèria, per avarícia, o bé per les dues coses, però és ben evident que el qui ho acaba pagant és el pagès, que tot l'any ha treballat la terra i hi ha esmerçat un treball i uns diners.... i això no és honest.

Esperem que els que hagin de trobar la solució a aquest problema no descansin fins ha fer-ho, i mentrestant, i malgrat tots els entrebancs, ha arribat la Festa Major, i és per això que us desitgem que aquests dies pugueu oblidar tots els mals moments de l'any, i passeu una BONA FESTA MAJOR.

■ ■ ■

Sumari

Editorial 2
V Edició del Vilaplanenc de l'any 3
Entrevista **Jaume Virgili Prades** ..... 4 - 5
Qüestionari**: L'estiu a Vilaplana**..... 6 - 7
Música **Complicitat** 8
De cinema **No només per a nens** 9
Les nostres fonts **La Font de la Teula** 10
Novetats editorials 11
Article **Quina nit, la d'aquell Sant Joan!!!** ..... 12 - 13
Activitats artístiques Comandos a Vilaplana? ..... 14 - 15
Activitats 16 16
LO PEDRÍS pel món 17
Activitats ..... 18 - 23
Sport 24
Ajuntament 25
Opinió 26
Medicina esportiva 27
Un racó amb vistes a la sanació 28
Poesia 29
LA FRESCA ..... 30 -33
Cuina 34
Passatemps 35

V EDICIÓ DEL VILAPLANENC DE L'ANY

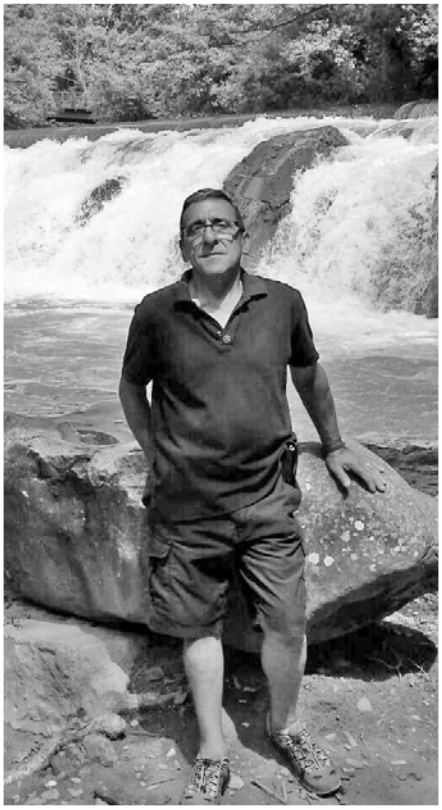
ACTE DE LLIURAMENT DEL PREMI 2016

■ La Redacció

Encetem la cinquena edició del Vilaplanenc de l'any 2016. I ja comença a ser costum que, després del tradicional Pregó de la Festa Major d'octubre, l'equip de redacció de *lo Pedrís* faci públic qui serà el guardonat/da d'enguany. Tanmateix, i abans de donar-vos-ho a conèixer, ens agradaria donar quatre pinzellades, d'una banda, per glossar els mèrits de la persona premiada i, de l'altra, per veure si podeu intuir de qui es tracta. Som-hi, doncs.

Mentre a París tenia lloc la mítica revolució estudiantil i contracultural del maig del 68, a Vilaplana, aquell mateix any, concretament dos dies abans del Nadal d'aquell famós any, és a dir, el dia 23 de desembre del 68, el nostre protagonista, per diverses circumstancies personals i amb només 17 anyets, s'havia de posar mans a l'obra, i mai millor dit, per donar continuïtat a les nombroses tasques públiques que el seu progenitor, difunt aquell mateix dia, havia dut a terme abans que el seu fill adolescent. Corrien temps difícils...

I des de llavors, quasi bé 48 anys, com un rellotge de corda inesgotable, ell, el nostre misteriós guardonat, ha estat l'encarregat d'executar els bans públics i els manaments dels diversos consistoris de Vilaplana, governats per tota mena de colors polítics, pels quals ha treballat ininterrompudament. Realitzant amb diligència i estima bona part

d'aquelles petites però importants tasques que un poble precisa pel seu bon funcionament. La feina pública li ve de tradició familiar. El seu pare ja va ser un veritable missatger de la cultura local ja que, entre d'altres coses, era l'encarregat de passar les pel·lícules de cine i de cantar com el joglars els pregons a toc de trompeta. El seu fill i successor, com si fos un home orquestra, ha fet i fa quasi bé de tot: d'agutzil, de pregoner, de campaner, de cobrador, de vigilant de la potabilitat de l'aigua i ha enterrat amb tot el respecte del món molts dels nostres vilatans. Esdevenint, per la seva cordialitat, simpatia i saber fer en les tasques públiques, un d'aquells personatges familiars i reconeguts que la gent valora, respecta i a qui se li guarda afecte.

Suposo que amb aquestes pistes diàfanes no fa falta dir-vos res més i ja haureu encertat qui és. Per tant, i ja sense més dilació obrirem el sobre per proclamar als quatre vents, i amb molt d'orgull i convicció, el veredicte final, que entre totes i tots hem votat i escollit finalment.

Per concloure aquest acte de lliurament, des *Lo Pedrís*, i pensem que des l'ànima i el pensament de molts vilaplanencs, posant-hi el toc imaginari del so musical de la corneta d'aquells llegendaris pregoners... ES FA SABER QUE... EL PREMI DEL VILAPLANENC DE L'ANY 2106 S'ATORGA PER GRAN MAJORIA A: **PERE RAMON AYMAMÍ VALLVERDÚ.**

VISCA VILAPLANA I VISCA EL SEU MILLOR PREGONER.

Des de la Redacció de Lo Pedrís. FESTA MAJOR. A Vilaplana, octubre de 2016.

■ ■ ■

TECPERVAL, S.L.
TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS
Joan Bonet i Mestre
Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia
Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Jaume Virgili Prades

■ Montse Ferré Mestre

El Jaume Virgili Prades va néixer l'11 de juny del 1981, fill de la Maria Cinta i el Joan Anton, nét de la Maria Rufina i el Pepito i de la Carme i del Santiago.

Del Jaume Virgili volem parlar amb ell de dues de les seves facetes més destacades, per una part de la seva vessant artística, el teatre, i de l'altre de la seva vessant professional, la cuina,

Com va començar tot, Jaume?

En relació amb la part teatral, va ser una cosa que des de jove ho vaig viure a casa, amb la meva àvia, la Maria Rufina, va ser ella qui em va introduir en aquest món des de petit.

En relació a la cuina, quan era més jove no tenia pas clar quina seria la meva professió, o més ben dit, quina era la meva vocació, però al descobrir la cuina vaig tenir clar que era per mi descobrir la vocació de la meva vida.

El teatre ha sigut i és un hobby, o més ben dit, el hobby de la meva vida, ja que des de petit hi vaig començar i mai no ho he deixat.

En relació a la part teatral quina ha sigut la teva progressió ?

Vaig començar a Vilaplana, que tal i com he dit, és on em va introduir la meva àvia Rufina, i també després a la companyia Llop's Teatre de Reus i també a la companyia de teatre La Moixera de la Selva del Camp.

Què destaques de tot el que has fet ?

Doncs potser la primera obra més seria que vaig fer va ser "La filla del Mar" que la vam fer amb els amics. Com que volíem equipar el local de joves, comprar algun aparell electrònic o alguna altra cosa, li vam demanar al Jordi Mateu si ens volia dirigir i a partir d'aquí, un grup de joves de 18 a 20 anys, alguns sense cap experiència en aquest àmbit ni massa interès previ, vam aconseguir fer aquesta obra i crec que amb un més que bon resultat.

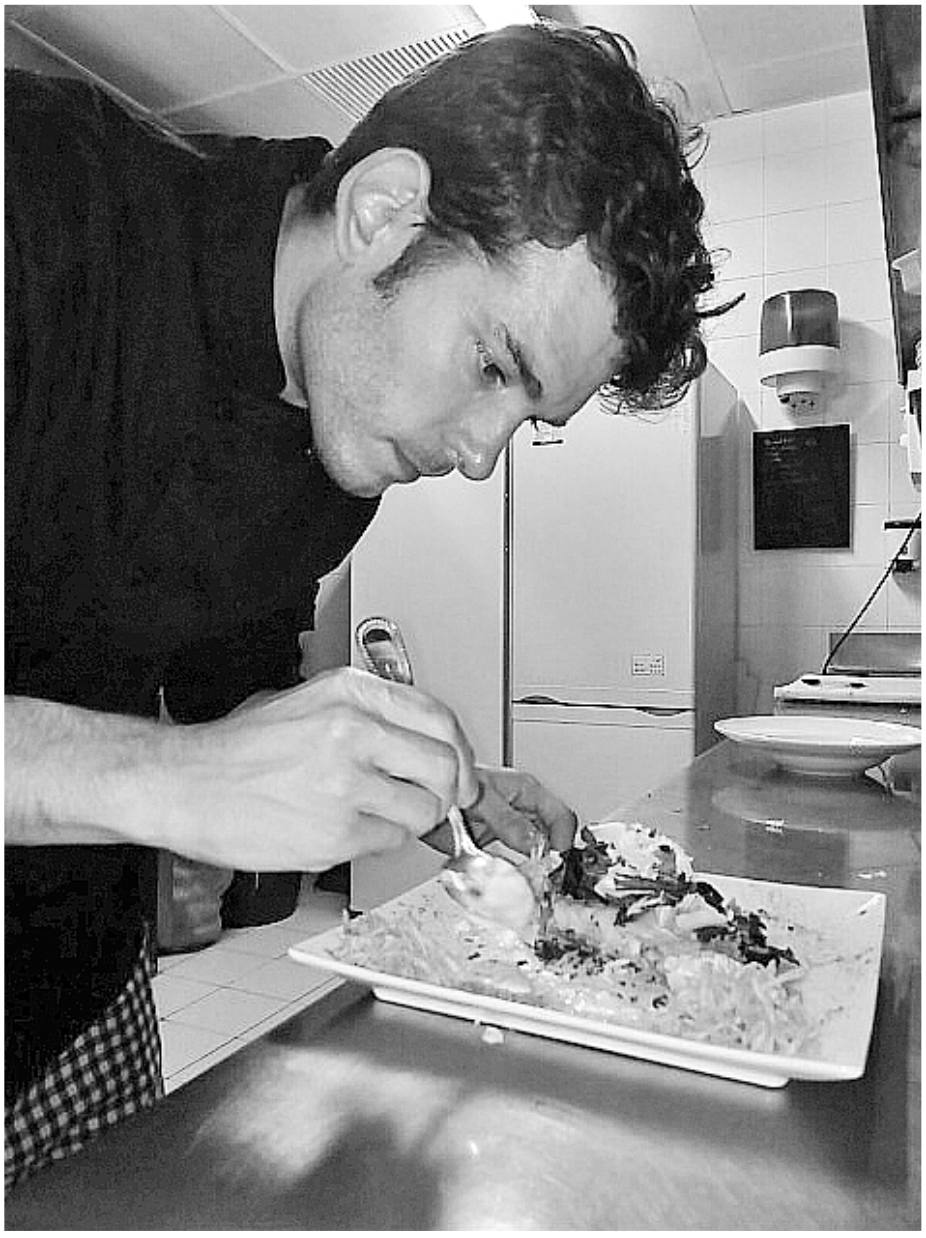
També recordo especialment el debut amb els grans amb l'obra "La importància de ser Frank", però tot i que només tenia un parell de frases, ho recordo amb certa nostàlgia.

I també has fet de director, no ?

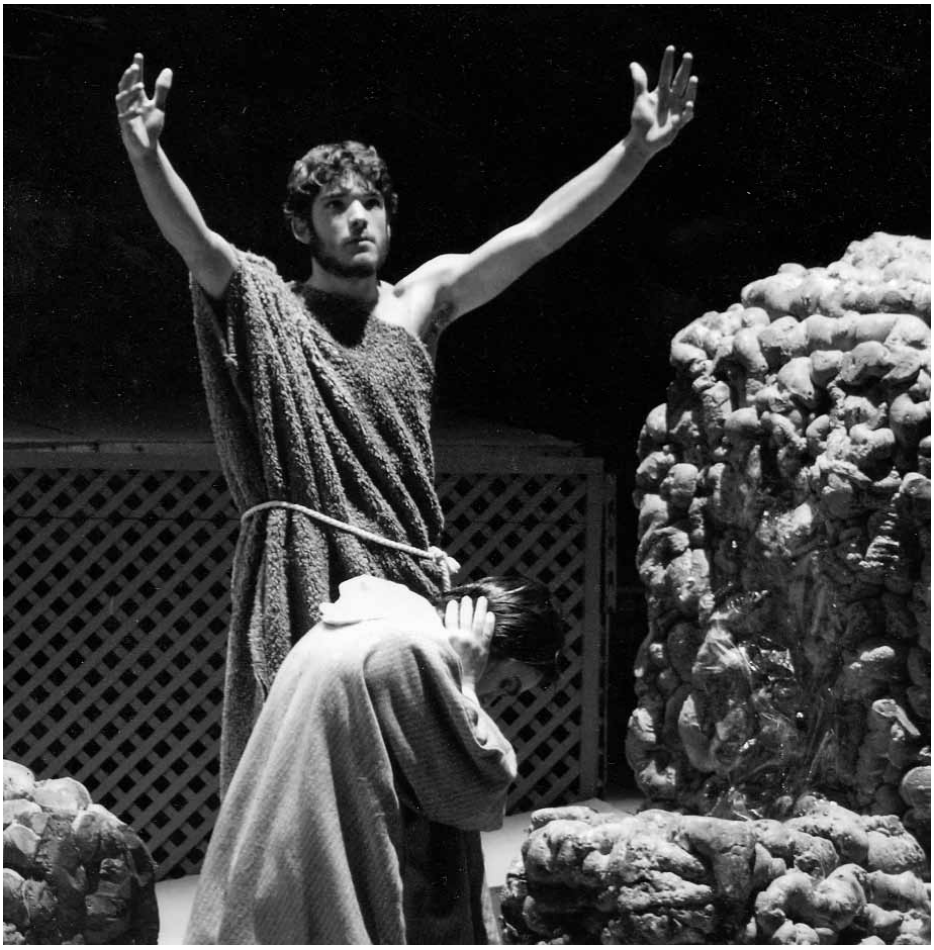
Siíi, n'he dirigit tres. "Torna-la a tocar Sam", la primera, la recordo com una gran experiència ja que vaig dirigir els meus companys i em vam ajudar molt en tot i em vam fer sentir molt bé, "Els Pastorets" i la més recent, la que es va estrenar aquest estiu "Qui té por de Virginia Woolf?" que és un teatre més agre i amarg però molt més gratificant pels actors i també pel director.

Destacaries alguna cosa en especial del teu pas per Reus i la Selva?

Quan vaig anar a Reus, el Llop's Teatre era un grup molt actiu amb gent de totes les edats. Tot i que jo era el més jovenet, va ser una època molt divertida en tots els àmbits. Treballàvem molt la part de treball en equip, fins i tot fèiem algun "stage" i es van establir molt bones relacions.

VILAPLANA

I quan la descobreixes la teva vocació, la cuina ?

Cap als 24 anys sabia que si volia guanyar-me la vida havia d'especialitzar-me en alguna professió, i vaig començar per preparar-me per les proves de Mossos d'Esquadra. Vaig passar totes les proves, però al final no em vam agafar i a partir d'aquí vaig decidir anar a l'Escola d'Hosteleria de Cambrils a estudiar cuina, sense saber, ni molt menys en aquell moment, que aquesta seria la meva vocació, ja que ho vaig descobrir després.

Sempre dic que la cuina és com una droga, o la proves i no em vols saber mai més res o, si t'enganxa, es converteix en la teva droga per sempre.

El neguit de la cuina, l'estrès de les hores del servei, el moment final de tensió al finalitzar els plats fins que el client acaba i està satisfet del servei rebut... saps? Quan fa uns dies que fas vacances ja ho trobes a faltar !

Has treballat a diferents restaurants.....ets el que en diuen "un cul inquiet" o això forma part de la teva professió ?

A les primeres classes a l'Escola ens van recomanar rodar per tant establiments i llocs com fossin possibles. Per cuinar és molt important, els primers anys, anar voltant per diferents establiments, per aprendre com més maneres diferents treballar; amb els ingredients, formes de cocció, etc, ja que un cuiner es fa a base d'experiència.

Com que jo vaig començar una mica més gran d'edat que la resta dels meus companys, i quan vaig tornar de les meves pràctiques de final dels estudis a França ja tenia unes obligacions personals, no vaig poder rodar tant i vaig haver de triar un camí més segur.

Tot i així, he estat treballant a Sant Feliu de Llobregat, Barcelona, Vic, a l'Alt Empordà i al Tarragonès.

Vinga, ara digue'm, què és el que t'agrada preparar més, en què ets més especialista?

Sóc especialista en aprendre.

Això és molt bonic, però ara contesta'm, en què disfrutes més a la cuina?

Doncs amb la partida de calents, carns, peixos, arrossos, els que es diu focs i planxes... Disfruto molt marcant. P**erdona, jo no hi entenc, què vols dir amb marcant ?** Doncs posar una carn o peix a la planxa o paella calenta, altrament dit "sellar". Peixos a la planxa... que sembla banal, però no ho és gent...si saps regular bé la temperatura del foc per anar fent que la pell es converteixi en cruixent...i si al final està ben marcat, et pots menjar la pell com un cruixent...i a més ho fas al moment del servei, quan tens feina, i per tant aquesta feina es converteix encara en més meritòria.

I també amb els arrossos, que es fan al moment, hi disfruto molt.

Parlem del casal, Jaume ..? Com d'un restaurant vas passar al casal del poble..

A partir d'una conversa amb el meu cunyat, a la seva festa abans de casar-se. Ell és una persona molt emprenedora i valenta, i em va engrescar a que ho agaféssim, si hagués sigut jo sol, no ho hagués pas fet. Ho vam tenir quasi dos anys i ho vaig deixar perquè el meu objectiu sempre havia sigut obrir el meu propi restaurant i es van donar les circumstàncies per poder-ho fer.

El que valoro més d'aquesta època és que el Casal em va donar l'oportunitat de conèixer més gent del poble amb la qual i fins el moment havia tingut poca relació i això els ho agraeixo molt. Però en aquests llocs també trobes de tot, i també vam trobar alguna circumstància que no ens va ajudar massa.

I ara ja has complet el somni de tenir el teu propi restaurant....?

Sí finalment ara ja el tinc, a la Selva del camp, **El racó de l'hort.** N'estic content, il·lusionat, i al mateix temps, també cagat, per tot el que comporta a nivell de totes les responsabilitats inherents.

I segueixes amb el teu hobby ?

Si, a Vilaplana aquest any he dirigit "Qui té por de Virginia Woolf?" i segur que aniré seguint.

I quin altre somni et falta per complir ?

Doncs el somni nacional, que ens reconeixen la nostra identitat, i que em deixin ser el que realment sóc. I, vull i desitjo, que sigui properament !

■ ■ ■

■ La Redacció

1. L'estiu, tant si ets infant/jove i tens vacances escolars, com si ja ets adult i pots fer vacances, és una època diferent de les altres. Com recordes els teus estius a Vilaplana? Com els vivies?

2. I ara, si tens fills/es, què representa per a ells viure l'estiu a Vilaplana?

JORDI MONTAÑA SERRES

Les ganes que arribés la revetlla de Sant Joan era cada any espectacular perquè significava deixar Barcelona i venir a Vilaplana a passar tot l'estiu.

Era una època plena d'emocions, de jugar a la Placeta, que encara era de terra, amb en Jordi de Tarragona i d'anar a pescar crancs al riu amb els "Tetes".

Aprendre a anar en bici a les escoles, banyar-nos al riu amb la iaia Juanita, pujar a les Tosques, bàsicament gaudir de l'estiu de sol a sol!

Realment va ser una etapa que recordo amb nostàlgia i en la qual vaig fer grans amics.

Desgraciadament els meus fills no han pogut viure aquests moments, la era tecnològica i la distància han fet que no hagin gaudit de l'encant de Vilaplana que evidentment sempre portaré al cor.

ALBA CLOSA

Jo, de ben petita, anava a estiuejar amb els meus avis al càmping de Salou. Hi anàvem amb la meva germana i recordo que era molt divertit passar estones dins la roulotte perquè em semblava ser en una casa de nines. Els meus primers banys al mar van ser allà, a Salou, de les mans del meu avi, que amb una barca de plàstic ens endinsàvem tots tres mar endins. Uns anys més tard, quan va néixer el meu germà, amb els pares vam anar a estiuejar a Vilafortuny. En aquella urbanització hi tinc uns records extraordinaris. La meva joventut va discórrer sota aquells pins i aquell passeig cara al mar i on les amistats que van néixer allí perduren fins avui. La vida ha anat passant i de cop i volta em vaig trobar de passar a contemplar el blau del mar que tant m'agrada i m'aporta molta serenor, a gaudir dels colors dels cingles de la Mussara. Reconec que he descobert a Vilaplana un entorn formidable per venir a passar part de l'estiu i altres celebracions assenyalades de l'any. A Vilaplana, des del primer moment, he trobat sempre el caliu de la família, dels amics i de la gent del poble que m'han fet sentir com a casa.

IRINA MESTRE

Xulos! Sortim a jugar amb els amics i anem a la piscina, anem en bici pel poble i juguem a futbol al casal. També m'agrada molt anar a la piscina de la Selva amb els avis. Jugar a jocs de taula a casa, amb la família. Quan era més petita, recordo que anàvem a buscar cullerets a una bassa. I, de vegades, vénen amics a quedar-se a casa uns dies i ens ho passem molt bé!

ESTHER PAYET AYORA

1. Per mi passar les vacances d'estiu a Vilaplana era molt especial, me'n recordo d'esperar amb impaciència que arribessin perquè significava fer tot el que no es pot fer en una gran ciutat: estar tot el dia fora de casa, jugant pel poble, banyar-se a les basses, anar a pescar al riu, fer "campas", visitar les Tosques, anar als rentadors, assajar per l'actuació del fantàstic festival d'estiu i retrobar-me amb la meva colleta d'amics amb què cada estiu passàvem una i mil aventures. Era genial; però el que més m' agradava de tot el que feia, era poder sortir a la nit i jugar fins a les dotze; això era fantàstic, em donava molta sensació de llibertat i autonomia.

Per tot això, fa que recordi aquells estius amb molta admiració, felicitat i alegria i també amb nostàlgia perquè formen part del passat.

2. Quan acaba el cole a Barcelona, fa un parell de setmanes de Casal d'estiu, però quan ve a Vilaplana no vol ni parlar-ne, d'anar al Casal. Segons ell, aquí no li fa falta, perquè ja té coses per passar-s'ho bé… cada any li agrada més venir; a poc a poc va tenint més relació amb altres nens i aquest any ha descobert l' "anar a la fresca" i està encantat.

I ara que sóc mare i veure que el meu nen, quan està aquí, disfruta d'algunes de les mateixes coses que quan jo era petita, m'encanta.

CARME MARTÍ

Recordo l'arribada de l'estiu amb molta il·lusió perquè sabia que aviat el sol lluiria cada dia, el caliu de la gent començaria a sentir-se pel poble i els nois i les noies correríem pel carrer sense parar. Els amics i amigues estaven a punt d'arribar a Vilaplana per compartir aquells moments tan inoblidables que passaríem junts durant uns quants dies. Sabíem que era l'hora de gaudir de tot allò que durant la resta d'estacions no ho podíem fer: llegir, compartir experiències, jugar... Ens ho passàvem molt bé, només necessitàvem una mica d' imaginació i ganes de divertir-se per crear i inventar tot allò que no teníem. Sense presses i sense horaris després d'una tasca l'altra; quan ens cansàvem de fer alguna cosa, ja en teníem una altra per fer.

Pels carrers ja es,col·locaven les cadires perquè les persones més grans de cada casa poguessin prendre la fresca i comentar totes les xafarderies de Vilaplana i de l'entorn. Cap al vespre, ja en veies una bona fila a cada carrer.

Enyoro aquells dies d'estiu tan meravellosos i plens de felicitat que vaig poder compartir amb moltes persones que, avui, porto dins al meu cor.

Els estius de les meves filles són plens d'alegria i satisfacció. Abans que apunti el dia ja tenen organitzades totes les activitats que faran al llarg de la jornada. Algunes paraules comencen a ressonar de bon matí: avui anirem a.., Au, som-hi! Ràpid que anem tard... No m'estranya, durant la resta de l'any, som nosaltres que iniciem el matí dient-los-hi que fem tard i que hauríem d'anar més ràpid... Ufff! Recordar-ho, m'estressa.

Segons les meves filles, durant l'estiu hem de realitzar tot allò que no se'ns permet fer quan anem a l'escola perquè altres tasques ens esperen. Hem d'aixecar-nos d'hora i aprofitar per fer moltes coses, visitar molts llocs i trobar-nos amb aquelles persones que tant estimem. No parar mai de jugar, banyar-nos a la piscina i a la platja, jugar al carrer, sortir a la fresca i córrer amunt i avall per trobar els nois i noies que s'han amagat... Els seus crits manifesten la seva satisfacció i el benestar de viure a Vilaplana. Tot i no parar... quan s'acaba l'estiu, et recorden el llistat de coses que ens hem deixat de fer. Quanta activitat!

És cert que necessitem l'estiu per poder passar més estona al costat de la família, dels amics i amigues, per jugar i crear, per descobrir i inventar, per conèixer nous espais del nostre món i per gaudir d'aquells moments tan fantàstics.

L'estiu comença i s'acaba... però esperem amb il·lusió que torni aviat.

Complicitat

■ Bruno Anguera García

Quan interpretem música, o quan l'escoltem, succeeix un fet universal: les diferències que ens separen durant el dia a dia es difonen. Si escoltem un bon músic interpretar amb sinceritat, realment ens importa que sigui estranger, o lleig, o una persona amb qui no ens avinguem gaire? La resposta possiblement és que no. La música és un llenguatge universal que té com a senyal identitari la capacitat de comunicar allò que la paraula no pot expressar. La música ens interpel•la des del subtil llenguatge de la Bellesa i esborra les fronteres que ens separen en el devenir quotidià. Un bon exemple és la música de Wagner, un convençut i desacomplexat antisemita amb ideologia pre-nazi: avui en dia ningú dubta de la genialitat de les seves òperes i del fantàstic univers que se'ns hi revela. Aquesta és la grandesa de la Música.

Això va succeir el passat divendres 19 d'agost a la terrassa del Casal de Vilaplana. El Pere i el David "de Madrid", o Pere (Desakato) i David (Bullk) Mariné, van oferir un petit recital on hi van barrejar diferents estils musicals: entre les "cançonetes" (tal i com les va definir el Pere) sobre diferents Poesies que va cantar autoacompanyant-se amb el piano i els raps que va cantar el David (alguns acompanyats al piano i altres sobre una base), van teixir una estona musical de molta qualitat i de molt interès en el nostre poble, on no és habitual aquest tipus de presentació. Podríem destacar molts aspectes que van sumar interès al concert al qual vam poder assistir: els acompanyaments divertits i frescos del Pere, les lletres elaborades i amb missatges potents dels raps compostos pel David, el plaer d'un concert acústic on tot el que escoltem és interpretat en el precís moment... Però per a mi, el més destacable va ser que els dos intèrprets van fer gaudir els assistents; la seva música ens va interpel•lar amb sinceritat: ens va importar que els raps del David fossin escrits en castellà (en un poble eminentment independentista), o que el Pere fes unes segones veus a les estrofes dels raps? No, ja que la música vibra per sobre les diferències i ens situa a un nivell més neutral, més pur... Per això ens desperta les ganes de ballar... a les quals quasi ningú va fer cas en el bonic "Luces de Bohèmia" que ens van oferir de bis. A més, la complicitat que vam viure entre pare i fill va sumar emoció a la música que van fer junts.

Va resultar molt bonic que el concert s'estructurés a través dels records del Pere: en les nits d'estiu de feia anys, Vilaplana era un lloc de guitarra i cançons improvisades que van tornar a vibrar aquest divendres d'agost.

En definitiva, una proposta cultural bonica, innovadora i de qualitat pel nostre poble que seria bo que arrelés com a tradició i cada estiu poguéssim escoltar músics de diferents estils i gèneres als espais dels quals disposem. Vilaplana pot esdevenir un racó de "cançonetes" improvisades que ens portin records, complicitats i sentiments gràcies a músics amb voluntat i passió pel seu ofici com el Pere i el David.

■ ■ ■

ENTREAUTO BENZINERA* AUTORENTAT
CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS
Comandes: 977 328 417
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h
CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

No només per a nens

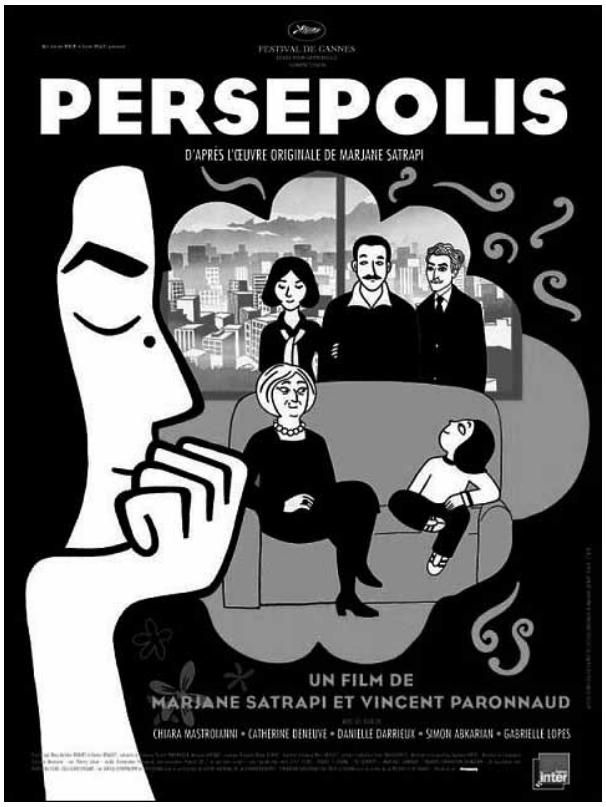
■ Joan María Rovira

Ja fa uns anys d'aquesta anècdota. La colla entràvem a veure **South Park** (1999), la pel·lícula que portava la irreverent sèrie d'animació als cinemes i tot just al davant de la nostra fila hi havia asseguda una mare i els seus dos fills de curta edat. Era evident que algun dels dos grups s'havia equivocat i semblava que érem nosaltres ja que la cinta comença amb una edulcorada cançó al més pur estil Disney. Però no, les primeres bromes, que reconec que s'instal·len a la frontera del bon gust, i la següent cançó plena de mots poc recomanables pels infants van fer aixecar a la mare i, cames ajudeu-me, es va emportar els infants.

Normalment associem el cinema d'animació amb cinema per a infants. Produccions relacionades amb l'estiu o el Nadal i que permet gaudir a la família d'una tarda de cinema en pantalla gran amb les corresponents crispetes i resta d'articles que no aprovaria cap dietista que es mereixi el títol. I això sense tenir present l'incomptable merchandaising associat com ara ninotets, enganxines i un llarg etcètera.

Però també existeix un cinema d'animació adreçat als adults. De mica en mica ens hem anat acostumant que sigui així a causa de les nombroses sèries que s'emeten per la televisió com ara Els Simpson o American Dad, productes que, sorprenentment pel meu parer, també són àmpliament consumits pels nens.

Així doncs, si ja heu perdut els prejudicis de veure cinema d'animació, aquí teniu unes propostes.

Chico & Rita (2010) podria ser un bon exemple per començar. Cinta sense cap mena de dubte adreçada al públic adult, amb argument i bona música llatina. Què més voleu? Bé, amb grans diferències podríeu optar per **Yellow Submarine** (1968) que va suposar en el seu moment tota una revolució en un féu dominat per Disney.

És indubtable l'estreta relació existent entre còmic i animació. A vegades el setè art es limita a donar moviment a obres que primer es van dibuixar sobre paper. Per exemple, **Persépolis** (2007) que, tot imitant el traç del còmic, ens descriu la infància i adolescència d'una jove durant la Revolució Islàmica a l'Iran.

També d'una novel·la gràfica prové **When the wind Blows** (1986), una curiosa barreja d'animació i stop motion, enormement emotiva i que pot figurar entre qualsevol llistat de pel·lícules antimilitaristes. La història ens situa a la pell d'un matrimoni de jubilats que viu en primera persona les conseqüències d'una guerra nuclear. Segur que alguna llagrimeta us cau.

De temàtica similar però amb un estil d'animació i un to molt diferents és **La Tumba de las Luciérnagas** (1988). Parlem d'una cinta japonesa, potser els primers en produir de manera continuada un cinema d'animació adreçat a adults i que bé podria omplir aquest article només amb exemples d'animació del país del sol naixent. I potser fins i tot amb un sol director: Hayao Miyazaki.

Seves són joies com **La Princesa Mononoke** (1997) amb un potent missatge ecologista, **El Viatge de Chihiro** (2002) capaç de desbancar a les produccions nordamericanes d'animació en la cursa als Òscar, o **El castell ambulant** (2004) tot un prodigi visual.

I no voldria acabar sense fer esment de la magnífica **El meu veí Totoro** (1988) d'una imaginació i bellesa visual que us deixaran sense paraules.

■ ■ ■

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

Les Fonts són vida, preservem-les:

N. 3 La Font de la Teula

Josep M García Abelló

**ÀLBUM FOTOGRÀFIC:
LES NOSTRES FONTS
FOTO 3- LO PEDRÍS, núm. 57, octubre 2014:
La Font de la Teula.**

La font de la Teula no apareix documentada dins del catàleg de Fonts que va ressenyar Albert Manent en seu llibre sobre la *Toponímia de Vilaplana i del seu terme,* editat en el Boletín de la Real Academia de Buenas Letras de Barcelona XXXIII-1969-1970. I tampoc se'n fa cap menció al *Catàleg de Masies i béns a protegir del terme de Vilaplana i La Mussara* que va editar l'Ajuntament a l'any 2007. Tot i així, pensem que és una font prou coneguda pels nostres habitants. Sobretot per part dels caçadors, caminadors i pagesos del poble. Possiblement, per aquest motiu vam voler recuperar la seva imatge a la contraportada de Lo Pedrís número 57 que vam editar l'octubre del 2014.

En relació a la seva ubicació geogràfica cal assenyalar que La Font de la teula està situada al camí dels Garrigots pujant a ma dreta i ja passats tots els camps de correu d'aquesta partida de terrenys en direcció cap al camí dels Masos per damunt del riu o barranc dels Garrigots. Es troba on comencen les primeres cingleres de pedra roja de les muntanyes que voregen la nostra vila i abans d'arribar a la Font del Pistol.

Fa uns quants anys que l'Antonio Galindo, un veí de Vilaplana, tenia cura de la Font de la teula ja que la seva finca, majoritàriament d'avellaners, estava a prop d'aquesta doll d'aigua, segons ens va explicar en Joan Huguet Ferré de Cal Moreno.

A causa de la forta sequera que estem patint últimament, no sé si a dia d'avui, finals d'estiu de 2106, a la font de la teula encara hi raja aigua, però sí que acostuma a brollar-n'hi quan baixa el riu en èpoques més plujoses. Jo encara la recordo, crec que era a principis dels 80, quan conreava un tros familiar anomenat el Garrigot, de quan hi havia una teula vermellosa a la font perquè si pogués beure bé . Possiblement és per aquest motiu que se la coneix popularment per aquest nom. La font se la pot reconèixer visualment per les pedres calcaries, entre blanquinoses i grisoses que la circumden i des d'on surt per sota un lleuger rajolí d'aigua fresca i bona.

Actualment, i des de fa una colla d'anys, el Daniel Virgili Juanpere ajuda a conrear la partida de terra dels Garrigots del seu sogre Antonio Galindo que, com explicava més amunt, està tocant a la font de la teula. Ell, em va explicar que, de tant en tant, quan veu que la font està bruta o no raja , va a netejar-la de la brossa o de les males herbes que la puguin taponar. La qual cosa penso que és bon motiu per agrair-li la seva tasca públicament.

A finals d'aquest setembre de 2016, vaig voler visitar la font de la teula. I vaig poder comprovar in situ que li segueix brollant un fil d'aigua petit però constant, tot i l'escassetat de pluges que hem patit enguany. Aquesta font encara conserva a la part de dalt, on hi ha el primer doll d'aigua, tres o quatre teules vermelloses, esquitxades pel damunt de calç blanquinosa, que es mantenen en bon estat i que serveixen per fer-li els honors i conservar-li el seu antic i bonic nom de la TEULA. A la part de baix, i entre dues pedres en forma de cova, hi ha introduït un petit tub de goma negre del qual hi surt el raig d'aigua per a poder veure-hi de forma més pràctica . Les fotos que acompanyen aquest article, així ho testifiquen.

Dietètiques Cabré, C.B.

pes forma

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

■ Raquel Virgili

El nostre pitjor enemic

XXXIII Premi de Narrativa
Ribera d'Ebre

Sinopsi:

El general exdictador d'un país inconcret és traslladat d'incògnit a una illa perduda en l'oceà. La seva vigilància s'encomana a un comandant de poca rellevància, un personatge perdedor, secundari, ple de sentiments de culpabilitat per un trauma familiar. La vida l'ha tractat malament, sempre havia tendit a abaixar els braços davant els revesos, i veu en aquesta missió la possibilitat de redimir-se. Però l'illa i el llast del passat esdevenen implacables.

Un retrat de les dificultats de comunicació, dels malentesos intergeneracionals, de la manca de tendresa i amor, de la baixa autoestima.

Jesús M. Tibau

Natural de Cornudella de Montsant, i tortosí per amor, Jesús M. Tibau és especialista en relats breus, però després d'onze llibres i set reculls de contes, com ara *El vertigen del trapezista*, *Una sortida digna* o *El noi del costat del padrí*, arriba la seva primera novel·la, amb què ha obtingut el XXXIII Premi de Narrativa Ribera d'Ebre.

Autor: **Jesús M. Tibau**
Editorial: ***Cossetània Edicions***
Preu: 11,30 €

Els fils de l'aranya

Sinopsi:

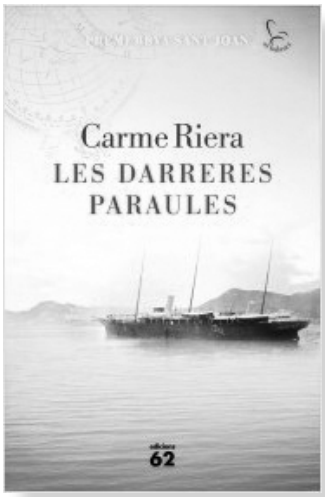
En Cordèlio és un estafador de baixa estofa. Acaba de partir peres amb el seu soci i la seva dona, la Tina, el fa fora de casa. No té on caure mort i deambula, brut i sense diners, per Tarragona, amenaçant amb xerrar tot el que sap si no li omplen les butxaques.

En Cordèlio vigila la Tina, la segueix i l'assetja, fins que ella comença a tenir por. Però el seu exsoci no es vol arriscar i ha decidit fer-lo callar per sempre. Poc després la inspectora Mina Fuster i el seu equip de la comissaria del Camp de Tarragona han d'investigar la mort d'un home durant una partida d'AirSoft. Podria ser en Cordèlio, perquè ningú no sap on para.

Margarida Aritzeta Abad

Margarida Aritzeta (Valls, 1953) és novel·lista, assagista i professora de Teoria de la Literatura a la Universitat Rovira i Virgili (Tarragona). Com a escriptora, ha obtingut el premi Víctor Català de contes i el Sant Joan de novella. Ha publicat textos narratius diversos: novel·la, novel·la juvenil, novel·la negra, thriller. Una de les característiques més notables de la seva obra és que incrusta la ficció en unes coordenades reals, per la qual cosa els relats es mouen sempre en aquell espai de frontera que voreja el real i l'imaginari.

Autor: **Margarida Aritzeta**
Editorial: ***Llibres del Delicte***
Preu: 16,50 €

Les darreres paraules

Premi BBVA Sant Joan 2016
de literatura catalana

Sinopsi:

En un manuscrit retrobat, Lluís Salvador d'Habsburg Lorena (Florència, 1847 – Txèquia, 1915) confessa els secrets dels seus amors, alguns de tràgics, ens ofereix punts de vista personals però objectius sobre els esdeveniments que canviaren el mapa europeu del segle xx, des de Meyerling fins a Sarajevo. Cosí de l'emperador Francesc Josep i de l'emperadriu Elisabet, la famosa Sissí, tal vegada tingué a l'abast evitar el desencadenament de la Primera Guerra.

Viatger impenitent i misteriós, home de lletres, naturalista i ecologista avant la lettre, l'arxiduc fou també un enamorat de Mallorca. A l'illa hi bastí el seu petit regne paradisíac.

Les darreres paraules desvela, en unes suposades memòries, les vivències familiars, sentimentals i polítiques d'una personalitat extraordinària, que, tot i pertànyer a la Casa Imperial més important d'Europa, visqué allunyat dels convencionalismes.

Carme Riera

Carme Riera (Palma de Mallorca, 1948), catedràtica de la Universitat Autònoma de Barcelona, és una de les autores més estimades per la crítica i els lectors catalans. Es va donar a conèixer el 1975 amb Te deix, amor, la mar com a penyora. Entre les seves novel·les, destaquen Dins el darrer blau (1994, premis Josep Pla, Nacional de Narrativa, Crexells, Lletra d'Or i premi Vittorini a la millor novel·la estrangera publicada a Itàlia l'any 2000). La seva obra ha estat traduïda a diverses llengües.

Autora: **Carme Riera**
Editorial: ***Grup 62***
Preu: 19,50 €

Quina nit, la d'aquell Sant Joan!!!

■ Un testimoni anònim de l'aparició

La darrera nit de Sant Joan, que sempre ha estat una nit màgica i propensa a fenòmens paranormals, molts vilaplanencs vam ser testimonis d'una aparició sorprenent a l'entrada del poble. Enmig del soroll dels petards, els coets i les traques va començar a córrer un rumor entre els assistents de les revetlles que hi havia escampades pel poble: havia aparegut una imatge d'un sant en una paret de la carretera!! De seguida hi va haver una corrua de curiosos que van anar passant per la carretera per a comprovar si era cert o no el que es deia pel poble. Primer es va dir que era Sant Joan, per uns moments es va especular que podia ser el Sant Dimes de "Los jueves, milagro", però finalment, gràcies a la llum de les bengales i els coets, els entesos van poder confirmar que el que havia aparegut era ni més ni menys que l'il·lustre patró de la vila, Sant Sebastià en persona. I poca broma: no era ni una pintura, ni una projecció, sinó una estàtua en 3D amb tots els ets i uts! Amb peanya i vidre de protecció i tot!

A la revetlla que es feia aquella nit just a l'hort del davant hi va haver tota mena d'interpretacions. Ja se sap que en una nit tan assenyalada, després d'uns quants brindis i sota els efectes de l'alegria encomanadissa que porta la música i la coca de pinyons, tothom té moltes ganes de xerrar i de proposar teories! Hi havia opinions per a tots els gustos. Alguns veïns del carrer estaven encantats de la vida amb l'aparició del sant, mentre d'altres ja volien organitzar un escamot aquella mateixa nit per anar a despenjar-lo o, com a mínim, a fer-li alguna pintadeta i recordar el vells temps de lluita anticlerical. Alguns deien que era un miracle, que havia aparegut aquella mateixa nit, però també van sortir alguns d'aquests que sempre ho saben tot que deien que ja feia un parell de dies que hi era i que fins i tot havien vist qui l'havia instal·lat al mig de la paret i d'on havia sortit! No se sap qui té raó, i donat l'estat etílic d'alguns dels que defensaven una o altra teoria, aquella nit no es va poder demostrar si era miracle o no.

Però la pregunta que va portar més discussions i conjectures, que es van allargar fins que va sortir el sol de la nit més curta de l'any, va ser: **Per què l'hi han posat?** Es van proposar moltíssimes teories al llarg de la nit, algunes sense cap ni peus (ja se sap que el cava desenvolupa molt la creativitat i la imaginació desaforada), però al final tots els assistents es van decantar per una d'aquestes dues:

1- Es veu que els veïns de la carretera tenen un greuge de fa molts anys amb l'església. Diuen que les processons no arriben mai al passeig de la Mussara. Baixen amb tota la pompositat pel carrer Major però quan arriben a la carretera giren cua i tornen a enfilar cap a l'església sense ni trepitjar-la. Ni per Setmana Santa, ni per Corpus, ni per Sant Isidre ni per la Festa Major de Sant Sebastià! I això no es pot permetre! Carrerons estrets amb molta menys solera tenen les seves estacions de viacrucis, amb dret a parada i cant del cor, i la carretera, tan ampla i tan senyorial, segueix marginada i sense reconeixement eclesiàstic! Per tant, ara, amb la imatge nova de trinca, s'haurà de fer una reestructuració de l'itinerari de les processons. Primer quan treguin el Sant Sebastià de l'església a passejar, que haurà d'anar a fer una visita a la seva imatge bessona de la carretera, i potser després totes les altres processons hi tindran parada.

2- La teoria que més adhesions va tenir ja no se sap d'on va sortir ni qui la va proposar. Algú ho devia dir de broma en algun moment de la nit. Primer tothom va riure però, a poc a poc, a mesura que s'anaven buidant les ampolles de cava i s'hi anava meditant, va anar agafant més i més partidaris. Al cap de pocs dies, el 28 de juny, era el Dia Mundial de l'Orgull Gai. Aquest dia el col·lectiu LGBT (Lesbianes, Gais, Bisexuals i Transsexuals) celebra a tot el món marxes festives per reivindicar els seus drets. Van co-

mençar a Nova York, després a Barcelona i s'han anat estenent per pobles i ciutats. I a Vilaplana no ha d'arribar un dia tan festiu? Està clar que no podem ser menys que Sitges o Barcelona! O sigui que posar a la carretera la imatge de Sant Sebastià, patró reconegut i venerat de la comunitat gai, amb el seu posat i les seves fletxes, és la iniciativa d'algú que des de l'anonimat vol animar a fer una gran desfilada el Dia de l'Orgull Gai a Vilaplana. Amb carrosses, música, drag queens, moltes plomes, ulls pintats, cuixes i tetes a l'aire!! Com a Nova York!

Quan va sortir el sol, en el moment dels acomiadaments, es van fer apostes sobre si es convocaria per mitjà de les xarxes socials una gran concentració per al dia 28 a la carretera per a inaugurar l'estàtua del Sant.

Hi havia expectació, però el dia 28 no va passar res! Devia ser la competència de la revetlla de Sant Pere a Reus. A més, potser hi havia hagut pocs dies per a guarnir les carrosses i preparar les plomes i el maquillatge.

Però, gais i lesbianes de Vilaplana, no us desanimeu. Tenim un any per organitzar-la ben grossa per a l'any que ve. El patró ja el tenim presidint la carretera. Reconvertir les carrosses del dia de Reis no costa res. Els pagesos segur que ofereixen els tractors per passejar-les si omplim les carrosses de pits i cuixes! I els del Grup de Jóvens s'apuntaran a la festa! Deu ser molt més divertit anar amb plomes, lligacames, pestanyes i tetes postisses que no pas fer de patge amb la cara mascarada i haver d'anar a adorar el nen Jesús a dins de l'església!

Jo faria una crida a tots els veïns de la carretera. Ja veieu que el primer pas ja està fet. Ara heu de decidir si voleu que el barri d'entrada del poble sigui territori de l'església catòlica o del moviment LGBT! Només cal que canvieu unes quantes estelades dels balcons i jardins, que ja estan una mica polsoses i tristes, per les banderes multicolors del moviment gai, que són molt més alegres i vistoses!! Vinga, animeu-vos. Cal Queralt i l'hort de cal Pitxi, que són els que tenen les millors vistes del Sant, s'han d'omplir de banderes! I a la rotonda, una de ben grossa amb l'arc de Sant Martí! L'Ajuntament també s'hi pot afegir, perquè celebrar el Dia de l'Orgull Gai de l'any vinent en una carretera guarnida de banderes i presidida per la imatge del patró atraurà molts turistes al poble. I ara que hi haurà fins i tot restaurant nou potser el barri de baix es convertirà en el Chueca de Vilaplana! La ruta internacional del turisme LGBT serà San Francisco-Nova York-Chueca-Sitges-Vilaplana!

La nit més curta de l'any sempre porta sorpreses, ja ho cantava el Sisa. Qui ens havia de dir que Sant Sebastià, el patró de la festa major d'hivern, ens havia d'animar tant la nit de l'entrada a l'estiu!! Un miracle!! Quina nit, la d'aquell dia!!

Nota de la Redacció:

Vist el nou lligam que es fa en aquest article entre Sant Sebastià i el món gai, al web de Lo Pedrís trobareu els links a 5 articles que parlen de l'escrit que va publicar Jordi Casadevall relacionant amb aquest tema i les rèpliques que va ocasionar signades per la Maria Rufina, Mn. Josep Maria Musté, lo Pel Pelat i l'Eladi Huguet.

■ ■ ■

EXCURSIÓ A LES TOSQUES AMB L'AVI

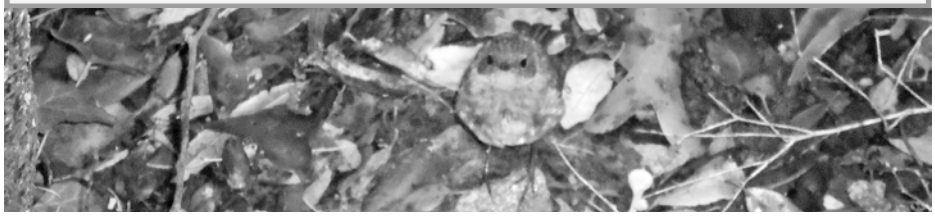
■ Sílvia Fernandez Moya

El dia 1 de setembre al matí, vam marxar el meu germà Marc, el meu avi Manolo i jo, carregats amb les motxilles i un bon entrepà de camí a les Tosques.

Vam pujar amb el cotxe fins on va poder arribar, durant el trajecte la naturalesa ens va ensenyar dues serpetes. Vam deixar el cotxe i txinotxano tot pujant pel camí la naturalesa ens va tornar a mostrar la seva bellesa amb un PIT-ROIG i altres belleses de la mare terra.

Vam continuar l'excursió fins a les Tosques allí vam esmorzar i vam gaudir de la natura i de la companyia del nostre avi . Tot baixant l'avi ens va anar explicar anècdotes viscudes per ell, i altres coses de la natura, vam arribar al cotxe cansats despenint-nos de les muntanyes

Vilaplana 2016

COMANDOS A VILAPLANA?

■ Antònia Farré

Dedicat a l'Adela Blasi, Urban sketcher

De sobte una trucada amiga va trasbalsar la placidesa del sopar d'una nit d'estiu sorprenentment fresqueta. Però el sobresalt de la demanda va fer pujar el meu termòstat i en pocs segons vaig començar a suar.

T'importaria acompanyar els Urban sketchers per Vilaplana dijous vinent? Seré fora, de viatge. M'ho preguntava amb una veu de setí i em remarcava que no calia que m'hi comprometés si havia de fer un esforç per atendre'ls.

No m'hi podia negar, era tot un repte, i un alliberament per a la veu amiga si hi accedia.

No t'amoïnis, només serà una horeta. Són artistes i volen veure racons bonics del poble. Els passo el teu mòbil, si m'ho permets. És clar!, li vaig dir ràpidament. Gairebé no vaig atrevir- me a demanar explicacions, els faria de guia per Vilaplana, una horeta més o menys.

No sé per què el nom del grup em feia arrufar el nas. Urban sketchers no lligava gaire amb artistes. Em vaig capficar i vaig pensar que potser la veu amiga havia estat pressionada per algun comando sospitós. Urban sketchers... Em va venir al cap el conte del Pere Calders, el de l'olotí que dina amb un "japonès"... Potser em deixava portar per la ficció, m'estava capficant. Ho vaig deixar córrer, per dijous encara faltava una setmana!

Dimecres al vespre, la vigília, vaig rebre un whatsapp: "Demà als malecons a les 10.00". Aquest missatge va tornar a despertar les meves sospites, era propi de comando. Una suor freda em va envair, de nou... S'anava confirmant el meu recel: Urban sketchers era un comando! Dijous a les 10.00 vaig sortir de casa. Des de mig carrer Major podia veure'ls, veure'ls asseguts als malecons amb maletes i altres estotjos. Asseguts? Sí, sí, asseguts, havien de dissimular l'arsenal que omplia els seus maletins. Per tant vaig deduir que no volien conèixer els racons bonics del poble, sinó que devien buscar llocs estratègics, per si de cas, ja se sap el món està convuls... Vaig decidir avançar amb pas decidit. Arribaria als malecons i faria com si res. No puc negar una certa tremolor a les cames.

Bon dia, vaig dir, adonant-me que la veu se m'enfosquia. Em van correspondre amablement, no aixecaven cap sospita. De fet se'ls veia plàcids, relaxats,

cap dels seus gests delatava el que havia fonamentat les meves suspicàcies. Vaig constatar que no tenien pressa. No es movien, estaven tranquils... Tampoc no em va sorprendre la vestimenta, no portaven armilles antibales, ni ganivets a les dents, ni robes de camuflatge, vestien d'estiu i el que sorprenia és que anaven amb gorres i barrets, algun de ben elegant. No eren de Reus, com jo pensava, venien de diversos indrets del Baix Camp, de l'Alt Camp i del Tarragonès, fins i tot n'hi ha via una de l'Argentina, cosa que em va fer pensar que l'abast de l'organització era a nivell mundial.

De sobte un d'ells va fer un moviment brusc i va dir que anava al cotxe a buscar l'arsenal. He de ser franca, em vaig espantar. Però jo ja havia decidit mantenir- me ferma i dissimular. Observaria els seus moviments, en cas d'alarma ja tenia pensada la coartada per actuar.

Al cap de poc va retornar el seu company i van decidir anar a visitar el poble, així ho van dir. Jo, assessorada per experts, vaig iniciar la ruta: dels malecons al carrer Major, enfilaríem cap al carrer de la pujada fins a la Riba. Ens dirigiríem cap al dipòsit vell i arribaríem a la font de les Creus. Les fotos de rigor aturarien el passeig i reemprendríem la ruta pel carrer Jacint Verdaguer, al final i deixant a la dreta cal Teodoro, ens arribaríem als rentadors.

Durant el trajecte vaig observar, sense perdre pistonada, els seus moviments i comentaris. No n'hi havia cap que tingués relació amb un pla estratègic invasiu. Només iniciar la ruta, arribats a cal Ritu, els vaig oferir de deixar els i d'alleugiment. Només van conservar el mòbil, i alguna càmera fotogràfica. Va ser llavors que mentre remenaven les bosses, jo els espiava- és clar!, hi vaig veure pinzells i paletes, i, afortunadament, en obrir els estotjos vaig albirar els cavallets.

No puc explicar com em vaig sentir, és difícil de descriure-ho. Ells devien notar alguna cosa perquè la que semblava tenir la paella pel mànec em va dir que no m'amoïnes, que seria una horeta més o menys.

La paella pel mànec no l'agafa ningú, va dir- me la Teresa Felip, una de les integrants del grup. Jo només poso una convocatòria al Facebook (Urban sketchers reus) i s'hi apunta qui vol. Ja no vaig poder més. Disculpa Teresa, sou... com... una mena de comando? (no me'n vaig poder estar).

Home, si consideres que som una unitat especial autònoma amb una missió especial... No som paramilitars!, em va dir rient, amb una rialla franca, afinada i encomanadissa. Els Urban Sket-

chers (USk) som una comunitat global de dibuixants, tant professionals com aficionats, que fomenta la pràctica del dibuix in situ, i l'observació directa de la vida urbana. Milers de dibuixants urbans (Urban Sketchers) a ciutats dels cinc continents s'identifiquen amb els principis de la comunitat, nascuda a internet l'any 2007, estotjos i altres fòtils que carregaven. Cap d'ells em va mostrar resistència, és més, van fer comentaris d'agraïment que s'especifiquen en un manifest de vuit punts traduïts a més de 12 llengües. Ens aixopluguem sota el lema "Veure el món, dibuix a dibuix" i compartim els nostres treballs a Internet mitjançant blocs i xarxes socials.

Vam passejar plàcidament pel poble. Fins i tot vam passar el pont de Mallafrè i vam arribar a la carretera d'Alforja. Després d'una horeta més o menys, devien ser les 4 de la tarda, al carrer Major hi vaig veure escampats els Urban sketchers, asseguts en un taboret, en una cadira plegable... Les seves armes eren pinzells de tots calibres, les bales amb què disparaven eren de múltiples colors i feien diana en petits fulls suportats per cavallets palplantats en les estretes voreres del poble.

A mitja tarda, els urban sketchers van recollir, silenciosament, els seus estris, però abans d'acomiadar- nos em van deixar "veure Vilaplana, dibuix a dibuix".

(Per si voleu llegir el manifest http://terrassaurbansketchers.blogspot.com.es/p/manifiesto.html)

■ ■ ■

CONSTRUCCIONS
JOAN MESTRE SL
C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

23J MERCADET D'ESTIU

■ Anna Cáceres

El dia 23 de juliol hauria estat un dia calorós d'estiu sense cap altre al•licient, si no fos perquè a Vilaplana hi ha gent amb moltes ganes de fer coses. D'una banda, teníem les 24 hores de futbol sala al casal i, d'una altra, i aquí és on em centraré, el Mercadet d'Artesania a la Plaça de la Riba.

La Plaça de la Riba és un indret amb un encant especial. Només cal anar-hi, respirar-la i deixar anar el temps. Vam arribar aviat per muntar les parades, vam guarnir la plaça amb tot de colors de ganxet (gràcies a "Les del ganxet" per la seva aportació) i en un tancar i obrir d'ulls tot va ser un anar i venir de persones d'una parada a l'altra o assegudes prenent alguna cosa i xerrant tranquil•lament.

Les nenes i nens van poder fer un taller de ninos de feltre amb l'Àngels i l'Ester de Les Padrines, mentre les mares i pares podien firar-se amb una bossa, un anell, alguna peça de roba, una llibreta mona o fer un mojito ben fresquet. I no oblidem les "xuxes"... I, per sopar, un bon tall de pizza! Només he posat un exemple, hi havia autèntiques meravelles, tant com les persones que les van fer.

L'acompanyament musical, encertadíssim en tot moment, va ser a càrrec de l'Òscar Solé, un gran amic, d'aquells amb els que hi pots comptar sempre.

Així que sí, un cop més, va ser genial, tots els previs,

tots els nervis i tota la feina de dos mesos es va veure recompensada en unes hores, en un marc incomparable i amb una companyia immillorable.

Gràcies a totes les persones que vau assistir-hi, a l'Ajuntament pels mitjans que ens vau facilitar i per deixar-nos l'ús d'un espai tan inigualable i, molt especialment, a totes les paradistes per les ganes, la creativitat i la màgia que transmeteu!

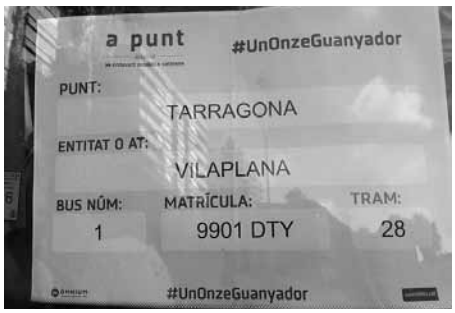
DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

■ La redacció

Missió complerta. El moviment independentista català va tornar a omplir els carrers de Catalunya, demostrant que el pas dels anys i les incerteses del procés no afecten de moment la capacitat de convocatòria.

Dos autocars plens de vilaplanencs i vilaplanenques es van desplaçar a Tarragona per fer sentir la seva veu en el que va ser la manifestació més multitudinària d'aquesta ciutat.

Catalunya és un sol poble i en aquesta Diada es va tornar a demostrar.

Per tant, després de cinc anys seguits sortint al carrer, agafem per bones les paraules del president Puigdemont:

"Esperem que la propera Diada sigui de celebració i no de reivindicació".

Visca Catalunya !!!!

sbm composició&impressió
Ara també imprimim en digital!!!
Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar
Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

Lo Pedrís pel món

La quinta del 66 al Poblenou del Delta.

La Lezhi Ferré al Teide,
a la illa de Tenerife.

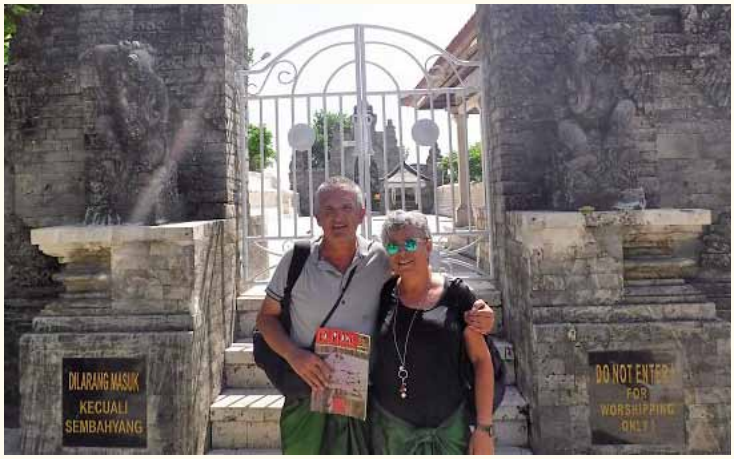
Lo Pedrís ha pujat a 5602 metres d'alçada, a l'Himàlaia.

Khardungla Pass, la carretera amb el port de muntanya més alt del món, al Ladakh (Índia). Sisco Mariné Tost

La Paula Olesti a Normandia (França)

La Teresa amb Lo Pedrís a Venècia

La Marta i el Pitxi, amb una mostra de Lo Pedrís, al temple de Sembahyang, situat a l'illa de Bali (Indonesia).

El Correló, aquest agost, va recuperar la sardinada de l'estiu.

BATEIG DE SUBMARINISME

■ Dolors Sentís

Dins de les activitats d'estiu, les forasteres hem volgut col•laborar amb alguna coseta. Divertida i novedosa, apte per a petits i grans. El bateig subaquàtic és el primer contacte que té la gent amb el busseig recreatiu, han de viure i experimentar totes les sensacions del busseig com si ja en sabessin. És una immersió a poca profunditat, amb tot l'equip de respiració autònoma i flotabilitat.

Vint-i-set persones van voler provar la sensació d'estar sota l'aigua respirant i gaudint alhora del paisatge, que en el cas de la piscina és una mica monòton, però per fer el fet ja val.

Molt d'ambient a la piscina i molta gent mirant, de segur que més d'un es va quedar amb les ganes.

Hem de donar les gràcies al club Natura-Sub de la Selva del Camp i especialment al Pete, a l'Àngela la Ruth, a l'Oriol, a la Laia i a tots els que vau col•laborar a fer passar la tarda a la piscina encara més distreta que de costum. I si voleu tornar a provar-ho, no dubteu a posar-vos en contacte amb ells, estaran encantats d'atendre-us.

Bona immersió!!!

LES BRASES DE CA L'OLLA

Obre les portes Les Brases de Ca l'Olla un nou establiment gastronòmic a Vilaplana. Regentat per la Cecília i l'Enric el restaurant ofereix una selecta carta on sobresurten les especialitats de carn i peix a la brasa.

Des de LO PEDRIS us desitgem lo millor en aquesta nova aventura !!!

VILAPLANA DE TAPES

VILAPLANA

Activitats

Estiu - Quinta del 66

■ La redacció

La quinta del 66 aquest any la va fer grossa. Se'n va anar a celebrar els 50 anys de cap de setmana per les Terres de l'Ebre. No hi va faltar el bon peix, el bon veure, la calor, i sobretot la bona companyia!

Concert de jazz del Tarragona Hot Trio al Casal Vilaplanenc
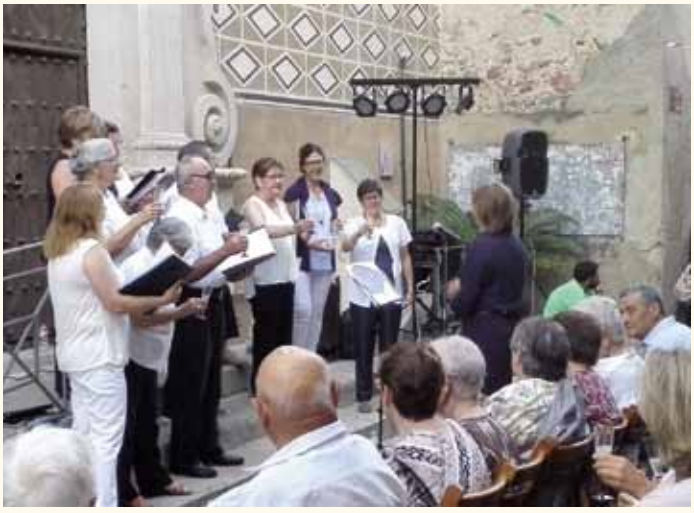

A l'estiu, tots els indrets són bons per jugar...

CANTADA D'HAVANERES

CASAL D'ESTIU 2016

13è Aplec de la Mussara, 10 de juliol de 2016

Dinar de canvi de Junta de la Llar de Jubilats

SORTIDA NOCTURNA DE VILAPLANA 2016

ACTIVITATS DE LA LLAR DE JUBILATS

3r trimestre 2016

■ María Mestre Mestre

Al maig vam celebrar la Trobada Comarcal de Jubilats, de caràcter anual. Vam anar a dinar al Restaurant Àlamo, d'Alcover.

La visita cultural va ser a Tarragona. Allí ens van repartir per diferents zones, ja que així s'eviten les aglomeracions. A nosaltres ens va tocar visitar la Catedral, que sempre és un lloc interessant, ja que per un cantó o per un altre sempre es troben indrets nous que altres cops havies passat per alt.

El dia 18 d'agost ens vam reunir a Ca la Peirona per celebrar el dinar de canvi de Junta. Els membres de la Junta Vella i la Nova, amb els seus corresponents acompanyants, vam fer una festada. A l'acabar l'àpat es van lliurar els guardons als membres de la Junta que van sortir, amb agraïment per la seva col·laboració desinteressada amb aquesta entitat.

El diumenge 21 d'agost vam celebrar la Festa d'Estiu. Ens vam reunir al nostre local unes 40 persones, amics i veïns de Vilaplana i l'Aleixar, i vam celebrar un bon sopar. M'han recomanat que des d'aquí feliciti el Ricard i la Pili per la coca, que encara era calenta i molt bona. Doneu-vos per felicitats per part de tots/es.

De la secció cultural del sopar:

— La Josefina Magrané ens va recitar aquella poesia que diu: "Estic enamorada d'un jove estudiant, que encisa la mirada i té el posat d'un Sant.". Feia tants anys que la recitàvem a la Sala Parroquial que ens va fer recordar la nostra infantesa i joventut.

— La Carme Abelló ens va recitar "Amor de Mare", treta del Trobador Català, poesia molt profunda que parla dels records que tots tenim, ja una mica llunyans... però recents en els cors de les nostres mares.

— La Dolors Llauradó també s'hi va apuntar recitant "Els refugiats" de Joana Raspall, una poesia preciosa i una altra que es diu "Celebració d'una trobada".

— La Maria Aixalà, com sempre i sense necessitat de paper, ens va recitar la "Puntaire" que tots o molts vam recordar, ja que la Teresa del Claudio, mare de la Carme Claudio, ens l'ensenyava cantant quan anàvem a cosir a casa seva. La Maria la va recitar en honor a la Maria Mundeta, ja que ella era una bona puntaire i saba recitar aquesta poesia amb molt d'entusiasme. Maria Mundeta D.E.P.

Fins aquí les activitats dels Jubilats. Donem la benvinguda als nous incorporats i els desitgem una bona estada amb tots nosaltres.

■ ■ ■

I A LA SETENA NIT..., VA DILUVIAR!

■ Pep Mestre Anguera

(Crònica de la setena
Sortida Nocturna de Vilaplana)

I al setè dia, Nostre Senyor va descansar...

Amb el rigor habitual de la resta d'anys vam preparar la ruta d'enguany. Era la setena vegada que es proposava i la premissa que es reiterava tornava a ser la mateixa de cada any: cuidar d'evitar repetir itineraris precedents, que fos assequible i mínimament atractiva i agradable per al màxim de persones possible de totes les edats. El cert és que cada vegada és més difícil i es va fent palès que tard d'hora haurem de repetir algun dels camins antics o, si més no, cercar-ne variants...

El que no vam saber preveure és el fet que, tot i que la previsió meteorològica era prou eloqüent, els elements acabessin per fer vinclar les esperances de finalitzar amb èxit la caminada. Però, tot i aquest imprevist, i de manera més o menys encertada, vam determinar engegar la sortida amb la il·lusió renovada per caminar de nit un any més.

Hi érem tots els de sempre..., i alguns més. Les mateixes mirades, les mateixes rialles i, sobretot, la mateixa il·lusió!

Vam emprendre la Sortida a tres quarts de nou, amarats per l'ambient xafogós d'una tarda que anticipava una més que previsible turmenta (i que malauradament havíem obviat). L'afany del grup, que es delia per començar a caminar i posar a prova ben aviat llanternes, frontals i altres estris per vèncer el foscam, va fer que no veiéssim els núvols foscos que amenaçaven darrere les antenes. Tampoc ens van fer tirar enrere les cortines de pluja que ja es començaven a perfilar al Mas de Mariner. Ni el primer ploviscó que refrescava la pell suada per la calor...

El cert és que el xim-xim va esdevenir gotellada i el ruixat turmenta!

Pocs van poder escapar a l'ensarrona. Quan ja portàvem un terç de la ruta vam decidir fer una mini-assemblea per tractar de definir què calia fer a partir d'aquell moment. Alguns van fer marxa enrere i la resta vam seguir endavant, segurs de que amb quasi total seguretat hauríem d'escurçar la caminada forçant la sortida per la primera escapatòria que hi havia.

La recompensa per alguns i el suplici per a la resta va ser que la meitat de l'excursió va estar passada per aigua (molta aigua!) i amanida amb un concert de llamps i trons que la van convertir en la més vistosa/temerària de totes les edicions!

No vam caminar tot el que havíem previst, vam quedar xops com a polls, vam jugar a esquivar llamps i a ballar amb els trons i algun o altre va haver de suportar amb més o menys patiment els improperis que la vetllada ens havia preparat. Una miqueta decebuts i esglaiats però satisfets per l'aventura vam anar arribant al poble, desant-nos cadascú a casa seva i sopant de manera imprevista lluny de l'indret calculat a l'efecte.

I, tot i que ja vam arribar banyats i refrescats a casa, hem d'agrair una vegada més la col·laboració que fa l'Ajuntament: L'any que ve prometem arribar suats i assedegats!

■ ■ ■

APLEC DE SARDANES A LA MUSSARA 2016

■ Colla Cingle Roig

Aquest 13è aplec de sardanes, va ser com cada any, tot un èxit.

La pujada a peu, pel camí de les tosques, va tornar a remuntar. Van pujar més d'una cinquantena de caminadors.

La missa, el mossèn l'hauria de fer cada diumenge a dalt. Una gentada.

I no cal dir de la ruta guiada pel camí dels masos que la va dirigir en Joan Serra. S'ho coneix pam a pam, com també qui hi va viure, qui va ser l'últim d'habitar-hi, quans eren, tot,...

La pujada, una mica cansada a ple sol del migdia, però el recorregut havia volgut molt la pena.

Ara bé, a l'ombra dels pins, l'aplec no va parar en tot el dia, sempre amb una rotllana feta, o dues, segons com.

Ara, fins l'any que ve. No hi falteu.

■ ■ ■

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA
Sant Isidre, 7
43380 **VILAPLANA**
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

Marta C.
Estilista
C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 **VILAPLANA**

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA
COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 **REUS**
Telèfon **902 023 390** - Fax comandes **900 65 66 67**
E-mail: **ventas@cr4.es**
Descom

Instal·lacions JF
- ***Electricitat, Gas, Aigua.***
- ***Calefacció i Aire condicionat.***
- ***Aprofitament d'aigües grises i pluvials.***
- ***Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.***

http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici
Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinet.cat
620 272 212

La Tartrana de Cal Munter
Confort en Allotjament Rural
Àngel Guimerà, 9 - 43380 **VILAPLANA**
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

L'estiu al Casal

■ Carles Tost i Cabré

Acaba l'estiu i se'ns demana que n'escriguem quatre ratlles.

Podríem dir que el vam començar amb un sopar a la fresca la nit de Sant Joan, i que l'acabarem l'11 de setembre amb el tancament de la piscina.

Hem pogut gaudir de música en directe, amb Tarragona Hot Trio (concert de jazz) i amb Bullk (David de Madrid) i Desakato (Pere Mariné) que ens van oferir una magnifica vetllada amb una combinació de piano i rap, que juntament amb el Liceu a la fresca (amb la Boheme de Puccini) i el cinema, (amb les projeccions de "Marte" i "Descifrando Enigma") ens han omplert de vida els vespres dels divendres.

Entremig, hem comptat amb la representació teatral de "Qui te por de Virginia Woolf?", per part del Grup de Teatre de Vilaplana, sota la direcció d'en Jaume Virgili.

Un any més hem pogut col·laborar amb la jornada del **Mulla't per l'esclerosi múltiple** on hem demostrat ser, una vegada més, una societat solidària, recollint gairebé 400€.

Des del punt de vista esportiu, fins a final de juliol hem tingut classes de Pilates (un parell de cops per setmana), hem acollit les XXXI 24h de Futbol Sala, magníficament organitzades pel Grup de Joves. A més del tradicional curset de natació.

Aquest any la pluja no va permetre acabar la caminada nocturna a la piscina tot i comptar amb molts participants, però sí que vam tenir la trobada de col·leccionistes de plaques de cava.

Un any mes hem comptat amb els nens participants al Casal d'estiu, utilitzant les nostres instal·lacions en col·laboració amb l'Ajuntament de Vilaplana.

Ens ha omplert de goig veure com algunes "àvies", berenaven xocolata cuita a la terrassa del Casal, i d'altres gaudien de veure els néts nedar a la piscina.

I ara, què?

Ara podeu trobar alguns nois i noies joves i no tant joves, fent mitja alguna tarda entre setmana, classes de Pilates els vespres dels dilluns i dimecres. Els partits de futbol, les partides de botifarra,...

Estem oberts a rebre suggeriments d'activitats o coses per fer al Casal, així com propostes de millora, ho podeu fer ja sigui comentant-ho directament a un membre de la junta, o via correu, carrer del Casal 3, o a través de l'adreça de correu electrònic: casalvilaplanenc@gmail.com

Aprofito l'ocasió per agrair la col·laboració de totes aquelles persones que desinteressadament ho han fet possible.

■ ■ ■

Saf[ ]reig
Botiga de roba de 2ª mà, complements i tallers
Antònia Simó - Tel. 626 022 355
em trobaràs també al Facebook

Servei Oficial: Lucas CENTRE AUTOTECH
Tallers Rafel Sans
Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
C/ Muralla, 23 - 43381 **L'ALEIXAR**
Tel. 977 815 384
taller@rafelsans.com

UN APUNT I UNA RECTIFICACIÓ

■ Josep Mestre Anguera

"...Amb el pas del temps i en pocs anys hem assistit a un desmembrament constant, incessant i continuat de petits negocis i altres estructures que doten de l'energia vital de la qual es nodreix un poble petit com el nostre. Només l'escola i els restaurants en són l'excepció..." (Entrevista a Maite Luna, Lo Pedrís-núm. 64)

Una prova que demostra que *Lo Pedrís* és viu la trobem quan algú ens para pel carrer i ens rectifica o esmena aquell o l'altre article... La interrelació entre la Redacció i els Lectors de la Revista fa que aquesta esdevingui activada, acolorida i vital.

A mi, particularment, no em molesta de cap manera que m'indiquin una apreciació o una correcció; a més de ser un senyal inequívoc de les mancances naturals, m'ajuda a perfilar cada vegada una mica més una idea que la realitat d'aquest periodista aficionat (però entusiasta!) que us escriu no ha sabut perfilar.

Entenc que és de rebut atendre aquestes indicacions i corregir-les. Per això m'ha semblat oportú honorar la resta de negocis que perviuen al nostre poble i que, maldestrament, vaig obviar a l'article de referència!

La Farmàcia de la Teresa, la Carnisseria de la Matilde, la Botiga de la Maria del Carme o la Perruqueria, els lampistes, els paletes i la resta (que torno a oblidar) són la demostració de les possibilitats que tenim a l'abast i que doten d'aquella "energia vital" a la que es feia esment a l'article referenciat.

Serveixi el present article de rectificació i de disculpa!

Passejades per Vilaplana
Bicicleta de muntanya

■ Dolors Sentís

Iniciaré una tanda de recorreguts amb BTT que el grup del Viciplana ha fet aquest estiu. Animeu-vos, ho passem molt bé!! I de vegades també patim!!!

VILAPLANA-ALEIXAR-BORGES DEL CAMP-RIUDOMS-MASPUJOLS-ALEIXAR-VILAPLANA

Sortim del casal de Vilaplana en direcció carretera de la Selva per anar a buscar el camí que ens porta a l'Aleixar. Al final del poble i passades les escoles, trobem un camí encimentat a mà dreta que ens porta fins Maspujols o les Borges, el seguim en direcció a les Borges, passant per la urbanització Roques Brunes.

Abans d'arribar a les Borges trobem el cementiri, on justet abans a la dreta surt un senderó fàcil i sense molt de desnivell que ens porta fins la carretera. Si no el trobem tampoc passa res, ja que donem al mateix camí i d'allà cap al poble. Sortim de les Borges com si anéssim cap a Reus, travessem la carretera i anem en direcció a la gasolinera, però també a mà dreta surt un camí que sempre de baixada ens porta cap a Riudoms.

Quan s'acaba el camí ens trobem en un encreuament en T, a l'esquerra aniríem directament a la riera de Maspujols, i recte, sembla que no es pugui passar, hi ha un senderó. El prenem, ens porta cap a Riudoms, és planer i divertit.

Arribats a Riudoms, anem a buscar la riera de Maspujols, la qual la travessem per pujar per la banda dreta de la riera, mirant la muntanya. Anem seguint, fins a trobar un camí encimentat que tira amunt, no l'agafem. Just a mà esquerra surt un camí poc fressat, però ample primer i després senderó, que ens portarà fins a Maspujols. Seguim per la riera, ara ja cap a l'Aleixar.

Quan s'acaba la riera ens trobem un camí encimentat a mà esquerra que ens puja fins la carretera i arribem al poble.

Passem el poble i agafem el camí d'Alforja que surt a mà esquerra de la carretera, està indicat.

Trobem un primer camí a mà dreta, el deixem, agafem el segon camí, pedregós i ple de sorra, però distret i exigent. Al final d'aquest i després d'una forta pujada, però curta, el camí es bifurca i nosaltres agafarem el més estret a l'esquerra. Altre cop senderó que si no fós per la sorra, seria molt facilet. Acaba en un camí ample, que seguim sempre, sense fer cas de les bifurcacions, fins arribar al quilòmetre 22 (més o menys) de l'excursió. En un tomb a l'esquerra trobem un camí bastant fet malbé que va a mà dreta, l'agafem. Ja no el deixem fins arribar a Vilaplana per la depuradora del poble.

Hem fet 24 quilòmetres en una hora i mitja o dues, segons el ritme i sense gaire desnivell.

Salut i pedals!!!

■ ■ ■

Obituari

Neus Sànchez Robert

A tu, que t'agradava la música,

"Algo se muere en el alma, cuando un amigo se va. Y va dejando una huella que no se puede borrar.

No te vayas todavía, no te vayas por favor, no te vayas todavía que la guitarra mía llora cuando dice adiós. Un pañuelo de silencio a la hora de partir. Porque hay palabras que hieren y no se pueden decir.

El barco se hace pequeño cuando se aleja en el mar, y cuando se va perdiendo, qué grande es la soledad.

Ese vació que deja el amigo que se va, es como un pozo sin fondo que tenemos que volver lentamente a llenar. No te vayas todavía, no te vayas por favor, no te vayas todavía que la guitarra mía llora cuando dice adiós."

Los del Río.

Fins sempre Josep

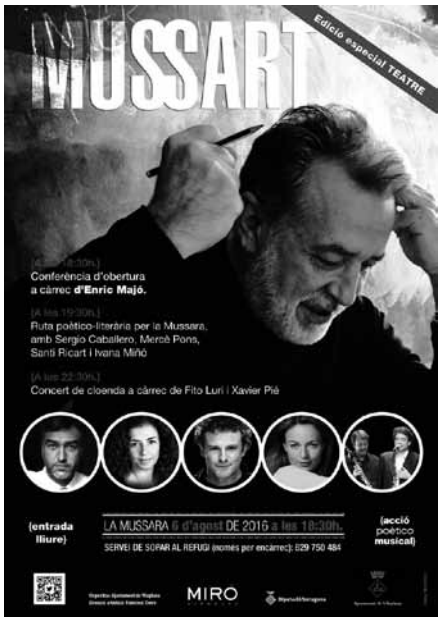
CULTURA, RESPECTE, GAUDI I NATURA

■ Jacqueline Mestre Anguera
Regidora de Cultura

Permeteu-me que faci aquesta aportació al Pedrís per parlar-vos d'aquests quatre conceptes que encapçalen l'article: Cultura, Respecte, Gaudi i Natura.

Si participem d'una trobada en què podem escoltar les idees i les paraules de literats de tant renom com Ibsen, Txékhov, Calderón o els Clàssics, i fer tastets de poemes més que reconeguts, embolcallats en vivències de teatre de la mà d'actors i actrius de nomenada com ara l'Enric Majó, en Sergio Caballero, la Ivana Miño, na Mercè Pons o en Santi Ricart, amb Francesc Cerro com a director artístic, és que parlem de CULTURA.

Quan ens trobem envoltats per uns centenars de persones (cinc per als més pessimistes, nou, per als optimistes) que s'organitzen sense escarafalls i segueixen les indicacions que uns quants col·laboradors els donen, de manera animosa i voluntària, sense retrets de cap mena ni per la calor, ni per la incomoditat de les cadires, ni per la

precarietat dels mitjans; i quan, a més, segueixen silenciosament, fins i tot amb recolliment, els itineraris que els van portant d'un espai a un altre, fins a cinc vegades, sens dubte ens trobem davant d'una demostració de RESPECTE.

I si en els interins entre una actuació i una altra escotem els aplaudiments entusiastes d'aquests espectadors itinerants i reüllem les seves cares que s'il·luminen mentre comenten actuacions i textos i veiem com tornen a aplaudir un cop acabat el muntatge, davant d'actors i director, sens dubte allò que copsem és GAUDI.

Reblar tot això amb un paisatge especial, màgic, feréstec però tranquil, conegut i desconegut alhora, que acull i agombola tant l'espectacle com els espectadors i els actors i les actrius; i en fer-se de nit, sota la celística cosida d'estels omplir l'aire dels sons íntims, quasi minimalistes que sorgeixen d'un saxo, una guitarra i la veu serena d'en Fito Luri i embolcallar amb ells l'àpat d'agermanament d'aquelles i aquells que es resisteixen a acabar la vetllada i trencar la màgia, és sens dubte reconèixer-hi la NATURA.

De ben segur que ja heu descobert que no us parlo de conceptes intangibles, ni llunyans, ni desconeguts; A tots aquells i aquelles que vau coincidir el passat dissabte 6 d'agost a la Mussara, el text se us ha fet molt proper i em sembla que no us ha costat gaire entendre que allò a què he estat fent referència és al MUSSART d'enguany: el MUSSART de 2016.

Agraïda d'haver-hi col·laborat i haver-lo gaudit. Un plaer. Fins l'any vinent.

■ ■ ■

VIALMA SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

MATA
LLAUNERIA
Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

NOTA DE PREMSA

■ La Redacció

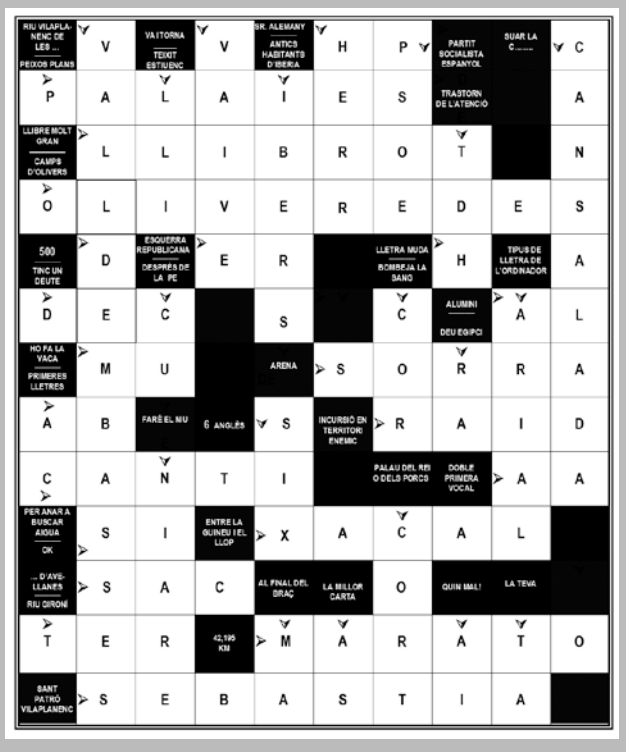
Fa uns dies va aparèixer per art d'encanteri un cartell en una jardinera del carrer de Sant Sebastià, que sembla ser que anava dirigida als gossos del poble. Des de la redacció, no sabem si algú el va veure per això us adjuntem una foto com a mostra fefaent.

Doncs resulta que els gossos de Vilaplana saben llegir !!! perquè ja no s'han pixat més en les jardineres d'aquest carrer. Ho podeu comprovar vosaltres mateixos si passeu per la zona...

■ ■ ■

PASSATEMPS *Solució*

Opinió

ESTOP

■ Neus Sànchez Robert

El sol era espatarrant, i quan vaig trobar un lloc per aparcar el cotxe, vaig pensar que després, quan hagués d'agafar-lo de nou, no s´hi podria entrar.

En aquell lloc hi havia algun arbret a mig créixer i un parc infantil, tot a ple sol. Ben bé a ple sol. Almenys, sort, hi vaig trobar aigua, una font d'aquelles que has d'apretar, que van bé per no gastar. I tot d'artilugis estranys, d'una forma que no havia vist mai, estaven exposats en filera, un seguit de l'altre i es veu que convidaven a moure el cos. Aleshores, en aquelles condicions i en aquella hora, impossible.

Per això, quan vaig sentir que havien de fer un altre lloc com aquell, vaig fer una reüllada al lloc escollit: hi ha doll d'aigua quan la font es gira, hi ha arbres grans…

La remor de l'aigua quan corre sentida a l'ombra, em tranquil·litza, això conjuntat amb la possibilitat de deixar el cotxe vaig pensar que sempre seria agradable.

Potser no arrasar, no aplanar sense més, no esmicolar per tornar a construir en condicions paupèrrimes… Potser començar a conservar tot allò que hi ha d'agradable, de dolç, d'historiós i potser combinar-ho amb la modernitat per tal de fer racons una mica menys durs, més d'acord amb els sentits, més laboriosos de sentir. Potser seria una cosa a considerar en l'esdevenir de futures construccions.

Tant de bo.

JOSEP MESTRE
SERRALLER
FERRO
ALUMINI
INOX
Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llaurado
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda. Dr. Vilaseca, 10 Avgda. Joaquim Mir, 11
Tel. 315452 Tel. 815004
REUS L'ALEIXAR

L'esparver
Restaurant
C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
/ EsparverRestaurant

iuca
TALLES GRANS
C/ major, 12 - REUS, 43201
tel. 977 342 498
iucamodatg@gmail,com

Activitat física i salut psicològica

■ Pep Chaparro

A hores d'ara ningú dubta de la capacitat terapèutica de l'activitat física, però no solament com a teràpia física, sinó també com teràpia psicològica. L'activitat física afavoreix, entre altres, la producció d'endorfines i de noradrenalina, ajudant així a reduir l'ansietat, depressió i estrès i a incrementar els nivells d'energia així com facilitar el funcionament cognitiu.

S'ha estimat que al voltant del 25% de la població "normal" ha patit en algun moment de la seva vida estats moderats de depressió i ansietat i altres trastorns emocionals deguts, en la majoria de casos, a carències a nivell físic, afectiu, emocional, social o laboral.

Depressió

Quan es parla de depressió, normalment es fa referència a desesperança, tristesa, desil·lusió, baixa autoestima, i pessimisme. Els símptomes van de menor a major: fatiga, irritabilitat, indecisió, retirada social i, finalment, idees suïcides. Els símptomes depressius no clínics són cada vegada més comuns entre la població general.

L'activitat física en la prevenció i el tractament dels símptomes depressius causa els següents efectes:

— Increment del flux sanguini i de l'oxigenació que beneficia al sistema nerviós central.

— Augment dels nivells de norepinefrina, els nivells baixos de la qual poden anar associats a estats depressius.

— Sensació d'autocontrol i millores en la imatge corporal pròpia i l'autoestima que ajuden a prevenir i a sortir d'estats depressius.

Ansietat

Preocupació i ansietat són part de la vida actual. L'ansietat es diferencia de la preocupació en el fet que la font de la primera no és específica i cursa amb sentiments d'aprehensió i activitat excessiva del sistema nerviós autònom que poden anar des d'una excitació extrema o hiperactivitat a un estat d'estupor, així com a problemes psicosomàtics, com ara la por, nerviosisme, irritabilitat, nàusea, fatiga i dolor muscular.

Per al tractament o prevenció de l'ansietat l'exercici ha de ser d'una intensitat moderada (60% de la freqüència cardíaca màxima) i amb una durada mínima de 20-30 minuts tres dies per setmana.

Estrès

L'estrès va lligat íntimament a la preparació de l'organisme davant una situació de perill (enfrontament) i la necessitat de lluita-fugida.

La resposta d'estrès consta de components psicològics, de comportament i fisiològics. Aquests són irritabilitat, ansietat, pèrdua de concentració i capacitats perceptives disminuïdes. Aparició de temors, pèrdua de somni i pèrdua de les capacitats verbals. I els propis d'una reacció d'alerta: dilatació de pupil·les, increment de la freqüència cardíaca i de la pressió sanguínia i tensió muscular juntament amb un increment dels nivells de catecolamines i corticosteroides. Si aquesta reacció es dóna amb certa freqüència, poden aparèixer malalties psicosomàtiques com ara úlceres, alteracions de les artèries coronàries, accident vascular-cerebral, migranyes i d'altres. L'exercici pot tenir un paper important a l'hora "d'enfrontar-se", ja que la pràctica d'activitat física regular millora els nivells d'autoestima, autoeficàcia i energia, alhora que es poden assolir sentiments de competència que portin als subjectes a percebre un estressor com a menys amenaçador i nociu. Activitats com caminar, córrer, muntar amb bicicleta i nedar s'han considerat apropiades per reduir l'estrès. Per a què l'exercici sigui efectiu reduir l'estrès ha de tenir les següents característiques: aeròbic, lliure de competició, predictible i repetitiu.

Característiques generals de l'exercici

— Procurar realitzar activitat física amb altres persones
— Utilitzar recompenses
— Informar sobre els beneficis a curt termini
— Informar sobre els beneficis a llarg termini
— Durada: uns vint-trenta minuts
— Regularitat i constància: tres vegades per setmana
— Anotar els progressos
— Considerar l'aspecte de diversió
— Ser realista en les metes plantejades

Salut!!

■ ■ ■

Mens sana in corpore sano

■ Alba Borràs Díaz

Naturòpata i psicòloga de l'educació.

La frase en qüestió: *Mens sana in corpore sano*, prové d'un poema d'un escriptor romà del s.I o II d.C. La va escriure donant importància a la formació atlètica, intel·lectual i espiritual de l'individu, posteriorment ha anat evolucionant de forma que significa: cultiva tant la ment com el cos.

Jo amb aquesta secció m'agradaria tenir l'oportunitat de donar a conèixer la importància de tenir un cos sa i també una ment equilibrada i una intel·ligència emocional en harmonia, ja que totes elles estan interrelacionades.

Per a la medicina natural i per a moltes d'altres teràpies alternatives, la persona és una unitat basada en diferents parts; totes elles influencien en la salut, tant les nostres emocions, sentiments, pensaments i accions de caire més físic. De fet, la saviesa popular ja ho demostra amb frases com:

— *"Tenir mals de cap* ", quan parlem de problemes, literalment tenir problemes a persones amb el seu "punt dèbil al cap" acaben tenint mals de caps reals; d'altres persones generen malalties psico-somàtiques, és a dir creades amb la ment, com per exemple algunes persones amb migranyes han après que si tenen mal de cap no cal enfrontar-se a determinades situacions i cada vegada que no es volen enfrontar generen un mal de cap, de forma inconscient, és clar .

— "Tenir un ai al cor", a d'altres persones les preocupacions els afecten més l'àrea del cor i de fet existeix una classificació de les persones segons la forma com els afecta l'estrès, realitzada per dos cardiòlegs: hi ha les persones tipus A, que tenen una forma de fer impulsiva, agressiva i impacient, aquestes persones són considerades més propenses a patir qualsevol malaltia coronària que les persones del tipus B, que tenen un patró de conducta contrari: tranquil·les, no s'estressen excessivament davant els problemes i es prenen les coses amb calma i paciència.

— "Tenir els nervis a la panxa" seria una altra frase estesa i que colloca el sistema nerviós a l'estómac, això literalment no és així però en canvi molts de nosaltres hem sentit que ens hem posat nerviosos per alguna situació i això ens ha afectat al sistema digestiu, originant-nos des de mal de panxes a haver d'anar corrents al lavabo. En un altre llenguatge podríem dir que costa pair i no precisament l'aliment, perquè de fet és tan important el que es menja com l'entorn que envolta l'àpat, les emocions que tenim quan mengem també s'han d'acabar digerint i, si no ho fem, la digestió pot tenir complicacions.

Bé doncs, amb aquest petit recull de frases populars que tots hem sentit o utilitzat en alguna ocasió, volia fer veure com, de fet, allò que ens passa, allò que pensem del que ens passa i també allò que sentim, acaba afectant el cos i per tant la salut de tots i totes nosaltres.

Per això no volia acabar sense donar una petita recepta per a una vida sana i saludable, aquests serien els ingredients:

— 5 àpats de **bons aliments**, tenint cura de menjar variat i sobretot tenint en compte la piràmide alimentària. SOM EL QUE MENGEM, al cap i a la fi les nostres cèl·lules són fetes del aliments que ingerim.

— Una bona quantitat d'**aigua**, donat que som quasi bé 70 % d'aigua, la necessitem perquè tots els nostres òrgans i les seves funcions siguin òptimes, de fet una de les principals tasques de l'aigua a l'organisme és depurar, netejar de toxines i expulsar-les.

— Una bona dosi d'**aire net i sa**, ja que és el principal aliment de les nostres cèl·lules, per tant la forma de respiració també és important.

— **Un bany de sol** de 10 minutets mínim, diaris, pres en moderació, és un gran antidepressiu; a part d'ajudar-nos en la síntesi de la vitamina D!!

— Un polsim d'**exercici** diari o setmanal per mantenir els engranatges en ple rendiment, alguna activitat com caminar, bicicleta, nedar o realitzar jardineria són ideals per a l'aparell locomotor.

— Dos cullerades de **descans**, entre 7-8 h de bon son i també aprendre a descansar, tant el cos com la ment.

— **Mens sana,** tenir en compte que els kilos de bons pensaments sempre pesin més que els que ens preocupen o entristeixen.

— Una dosi redoblada de **bons sentiments i sanes emocions**, allò que pensem acaba recorrent el cos en forma d'emoció; tenint en compte els pensaments podem canviar el que sentim o dit amb altres paraules: TOT és del COLOR en què T'HO MIRES!!

— Per últim diria que per a una salut integral cal que ens escoltem i ens regalem de tant en tant allò que ens ve de gust fer, segons els nostres gustos i aficions, d'aquesta forma ens realitzem com a persones gaudint del temps d'oci amb alguna activitat creativa que ens alimenti l'ànima.

En properes seccions m'agradaria anar parlant de com millorar la salut a nivell pràctic, ja sigui per mitjà de les plantes medicinals, les flors de Bach o alguna teràpia més psicològica-emocional. Fins aviat!!

■ ■ ■

■ María Huguet (Rufina)

La Festa de l'Avellana

Hi ha un poble molt petit a sota de la Mussara,
un poblet molt eixerit que li diuen Vilaplana.
Té un camp verd i bonic ple de marges i turons, i d'avellaners solats
per tots el quatre cantons.
Les avellanes són madures i torrades pel fort sol,
si no fossin tan barates serien nostre tresor.
De varietat d'avellanes en tenim gran col·lecció, i per això hem decidit
de fer-ne una exposició.
«L'avellana és cosa sana»
l'adagi ens va ensenyar;
però si no les podem vendre, tantes... qui se les menjarà?
El pagès viu desesperat
pel Mercat Comú i els preus, perquè quan un el té pel cap l'altre li marxa pels peus!
Prenem les coses amb alegria, ha pensat, tot decidit;
fem la festa de l'avellana
i potser en traurem profit.
Com que la paciència i l'esperança no manca mai al pagès,
esperem l'any que ve
i com si no hagués passat res!

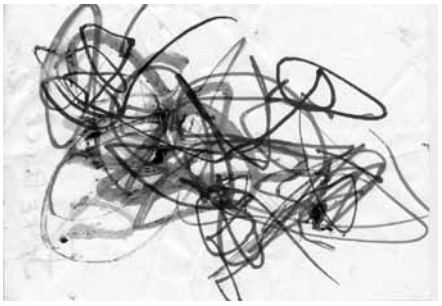
TAXI
SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places
L'Aleixar
mòbil 689 029 326

El RAco de L'horT
restaurant
Tel. 977 845 361
elracodelhort@gmail.com
LA SELVA DEL CAMP

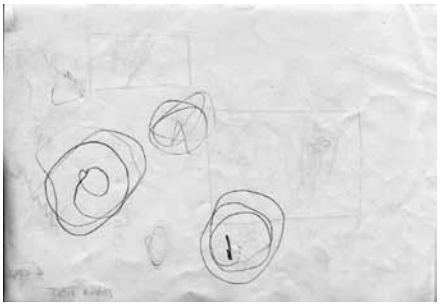
CASAL Vilaplanenc
C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

LA FRESCA

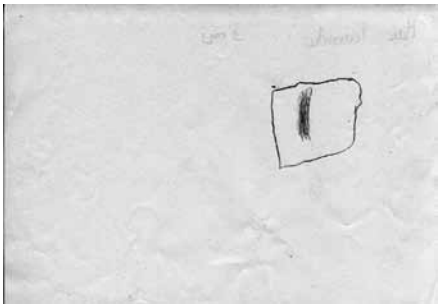
Dibuixem
LA PISCINA

☐ JOFRE, 2 anys

☐ MARIA TOST, 2 anys

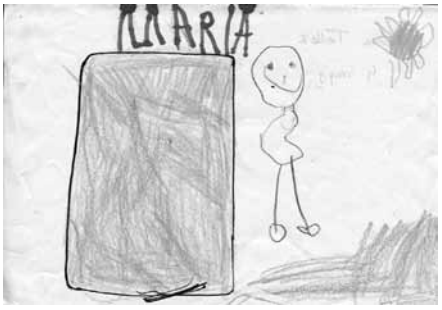
☐ MARC, 3 anys

☐ AINA 3 anys

☐ JOSEP 4 anys

☐ MARIA TÉLLEZ, 4 anys

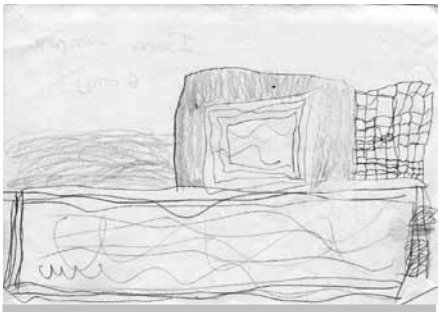
☐ PAULA, 4 anys

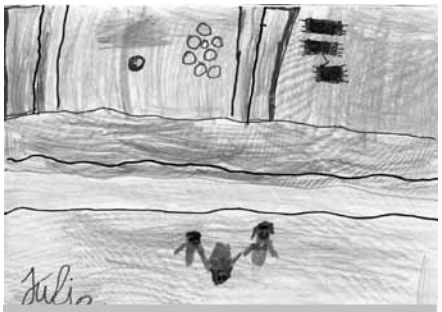
☐ INÈS MANZANO, 5 anys

☐ LEO, 5 anys

☐ ISONA, 6 anys

☐ JÚLIA TÉLLEZ, 6 anys

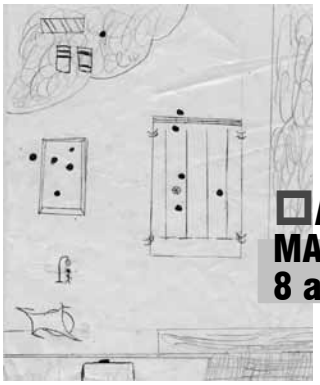
☐ LEZHI, 6 anys

☐ MICHAELA, 6 anys

☐ MOHAMED, 6 anys

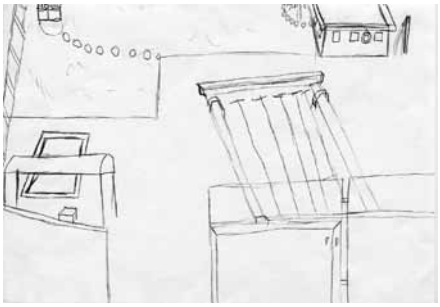

☐ ANNA, MANZANO 8 anys

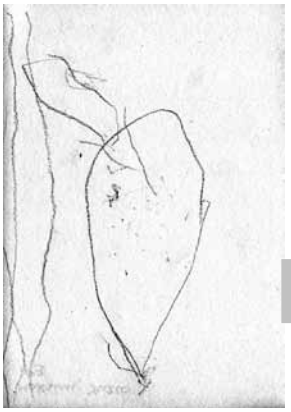
LA FRESCA

Dibuixem

COMENCEM L'ESCOLA

NIL, 13 anys

P3 MAKSIM

P3 RAI

P4 ADA

P4 EÇKWE

P4 LAIA

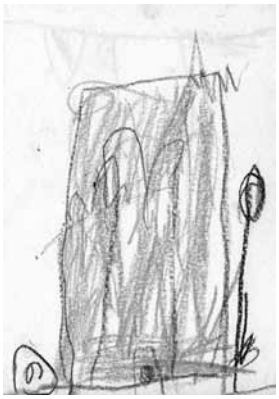
P4 MARC

P4 SORAYA

P5 ARLET

P5 ELMA

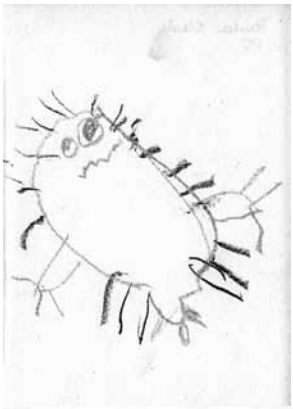
P5 JOSEP

P5 MARÇAL

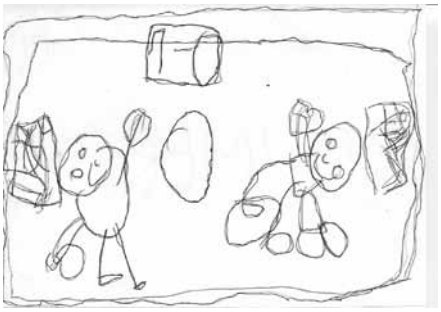
Segueix a la pàgina següent

☐ P5
PAULA

☐ ALEXIAS, 5 anys

☐ LEO, 5 anys

☐ CLAUDIA, 6 anys

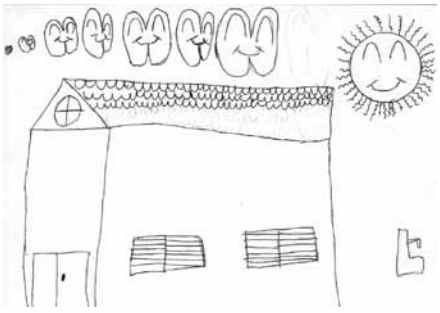
☐ ISONA, 6 anys

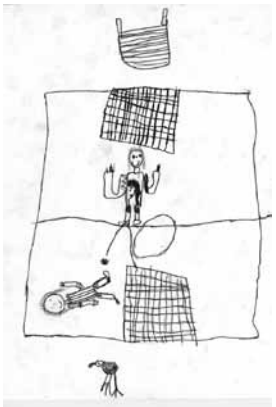
☐ MICHAELA, 6 anys

☐ MOHAMED, 6 anys

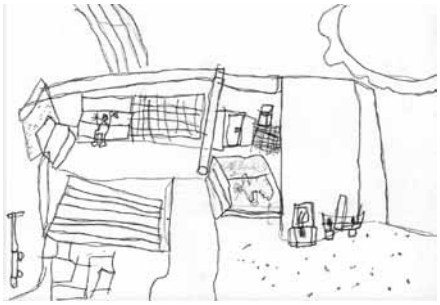
☐ AZAHARA, 7 anys

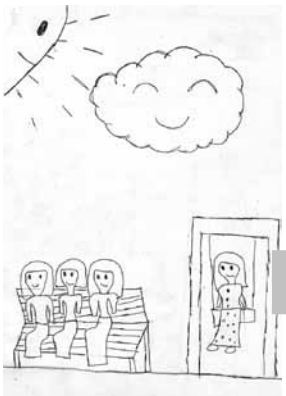
☐ ARNAU,
8 anys

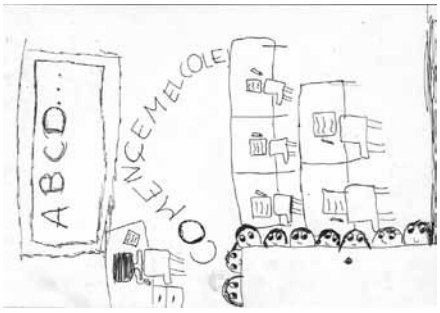
☐ MARTÍ, 8 anys

☐ ROGER, 8 anys

☐ YASMINE,
8 anys

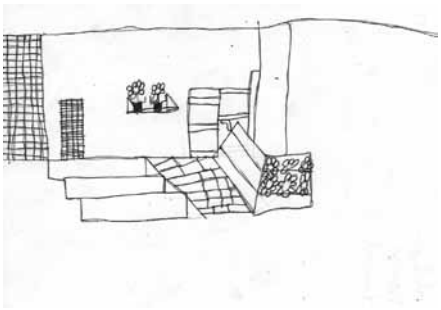
☐ AISHA, 9 anys

☐ ANNA,
9 anys

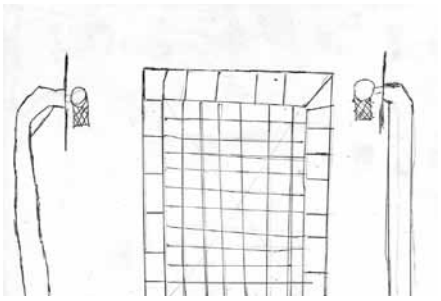
☐

CRISTIAN, 9 anys

DIANA, 9 anys

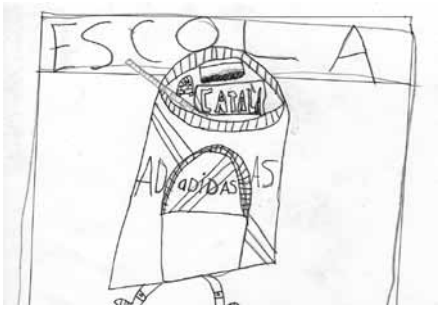
MIQUEL, 9 anys

SÍLVIA, 9 anys

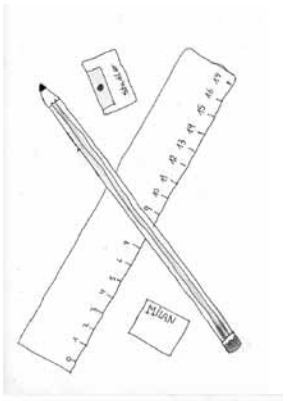

INMA, 10 anys

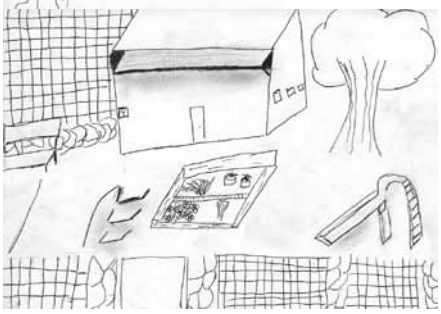
SÍLVIA F, 10 anys

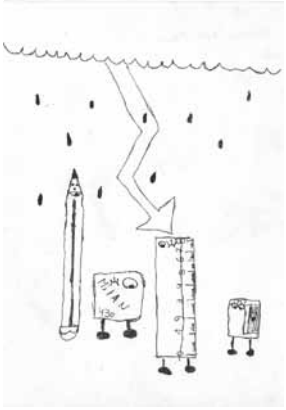
TECLA, 10 anys

BINIAM, 11 anys

HILINA, 11 anys

MARIONA, 11 anys

Jm C
Josep M. Cardona Rodriguez
INSTAL·LACIONS I SERVEIS
C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **VILAPLANA**
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

CUINETES

Albergínies amb beixamel

■ Dolors Sentís

Plat que no ubico, si de primer, segon, entrants… no ho sé. La meva àvia Rafaela el feia els dies que érem tots a dinar... a ma germana li encanten. Per cert, encara amb 99 anys l'àvia el feia i li quedava boníssim.

Ingredients:

— 2 Albergínies mitjanes

— Oli

— Sal

— Beixamel (fem la variant amb una miqueta de salsa de tomàquet, que quedi rosada) Mantega

— Formatge ratllat

Rentem i tallem les albergínies a talls prims (com si féssim patates de xurrero). Les sofregim en abundant oli d'oliva i les deixem escórrer amb paper secant.

Seguidament, les anem col·locant una al costat d'una altre en una plàtera per anar al forn i fem tota una capa, ho cobrim tot amb beixamel. Fem tres o quatre capes i a l'última de beixamel hi posem per sobre uns trossets de mantega (3 o 4) repartits i seguidament el formatge ratllat. Ho posem al forn a gratinar i llestos!!

Que vagi de gust!!!

■ ■ ■

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

PETIT d'kastro
www.facebook.com/petitdkastro
PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de VILALLONGAdelCAMP - teléfon977840939

EL PULSÒMETRE

BAIXA

Robatoris de fruita seca. Com cada any en l'època de la collita es produeixen robatoris d'ametlla i avellana. Molts d'aquests saquejos es produeixen de dia i amb total llibertat.

Caldria millorar o intensificar la vigilància per evitar aquests actes que porten inseguretat al territori i ens prenen la collita davant nostre.

Puja l'organització i participació de la ciutadania a la gran diversitat d'activitats que s'han realitzat aquest estiu a Vilaplana.

Felicitem i encoratgem totes les persones i entitats involucrades a seguir en aquesta línia de treball. Unes activitats que ens han fet passar moments molt agradables en els dies més calorosos de l'any.

PUJA

■ F. Mariné

RIU VILAPLANENC DE LES ... / PEIXOS PLANS		VA I TORNA / TEIXIT ESTIUENC		SR. ALEMANY / ANTICS HABITANTS D'IBERIA			PARTIT SOCIALISTA ESPANYOL	SUAR LA C.....	
							TRASTORN DE L'ATENCIÓ		
LLIBRE MOLT GRAN / CAMPS D'OLIVERS									
500 / TINC UN DEUTE		ESQUERRA REPUBLICANA / DESPRÉS DE LA PE				LLETRA MUDA / BOMBEJA LA SANG		TIPUS DE LLETRA DE L'ORDINADOR	
							ALUMINI / DEU EGIPCI		
HO FA LA VACA / PRIMERES LLETRES				ARENA					
		FARÉ EL NIU	6 ANGLÈS		INCURSIÓ EN TERRITORI ENEMIC				
					PALAU DEL REI O DELS PORCS		DOBLE PRIMERA VOCAL		
PER ANAR A BUSCAR AIGUA / OK			ENTRE LA GUINEU I EL LLOP						
... D'AVE-LLANES / RIU GIRONÍ				AL FINAL DEL BRAÇ	LA MILLOR CARTA		QUIN MAL!	LA TEVA	
			42,195 KM						
SANT PATRÓ VILAPLANENC									F. MARINÉ

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

LO PEDRÍS